

It Might Take Me Years

Mi-ar trebui un şir de ani

The Romanian PEN Club:

An Anthology of Poetry

edited by **Lidia Vianu**

Translated by 21 English poets, with the MA Programme
for the Translation of the Literary Text, University of Bucharest

Judi Benson	Angela Kirby	William Oxley
Helen Burke	Maria Jastrzebska	Rod Riesco
Elizabeth Burns	Kavita Jindal	Doris Runey
Barbara Dordi	Moirra Merryweather	Maggie Sawkins
Hilary Elfick	Joan Michelson	Anne Stewart
Kate Foley	Dan Moran	Nigel Walker
Wendy French	Ruth O'Callaghan	Vicky Wilson

Selection of the texts by **Constantin Abăluță**

Illustrations: **Cristina Ioana Young**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

It Might Take Me Years

Contemporary
Literature Press

<http://editura.mttlc.ro>

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

Contemporary Literature Press

Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

ISBN: 978-606-8366-39-5

© The University of Bucharest
 © Constantin Abăluță: Selection
 © Cristina Ioana Young: Illustrations

Cover Design, and overall Layout: **Lidia Vianu**
 IT Expertise: Cristina Petrescu, Simona Sămulescu
 Revision, Proofreading: Lidia Vianu
 Publicity: Ruxandra Câmpeanu
 Logo: Manuela Stancu

This Anthology of the Romanian PEN Club is part of the international translation project *poetry pRO*, coordinated by Lidia Vianu (Romania) and Anne Stewart (UK). **Romanian translators:**

Veronica Anghel	Anamaria Comes	Sînziana Mihalache	Florentina Penciu	Liliana Ștefan
Andreea Banciu	Oana Crăciunescu	Alina Miron	Laura Perșoiu	Valentina Tache
Alina Blănar	Lorena Fota	Petruța Năiduț	Ludmila Popescu	Ioana Teodorescu
Alina Bucurel	Andreea Hadâmbu	Raluca Nebunoiu	Brândușa Raileanu	Lidia Vianu
Dorina Burcea	Claudia Haralambie	Cristine Niculae	Oana Romanescu	Nadina Vișan
Simona Burduja	Eliana Ionoaia	Elena Nistor	Alina Roșu	Anca Vulcănescu
Alexandru Cîrțu	Dragoș Ivan	Ioana Niță	Alexandra Sârbu	Lavinia Zainea
Roxana Chirilă	Monica Manolachi	Daniela Oancea	Angela Stănescu	

It Might Take Me Years

Mi-ar trebui un șir de ani

The Romanian PEN Club:
An Anthology of Poetry

edited by **Lidia Vianu**

Selection of the texts by **Constantin Abăluță**

Illustrations: **Cristina Ioana Young**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Table of Contents

Constantin Abăluță	Foreword / Argument	p. 10
Adrian ALUI GHEORGHE	Approaching Death / Când începi să mori	12
	The Sentence / Sentința	13
	The Venomous Fruit / Fructă veninoasă	14
Lucian ALEXIU	One Hundred Cubits Underground / La o sută de coți sub pământ	16
	Poliphemus's Ice Cream Cone / Cornetul de înghețată al lui Polifem	17
	Dangerous Liaisons / Legăturile primejdioase	18
	Of Mermaids / Despre sirene	19
Constantin ABĂLUȚĂ	The Ants' Road / Drumul furnicilor	20
	Flashing Trajectory / Traietorie fulgerătoare	21
	The Man in front of the Window / Omul din fața geamului	21
	Alexander and the People / Alexandru și oamenii	22
	The Poem of the Streets / Poemul străzilor (fragment)	23
Vasile BAGHIU	It Might Take Me Years / Mi-ar trebui un șir de ani	24
	Myself, in a Crowd / În mulțime	25

	Soon / Curând	26
Magda CÂRNECI	Still Life with Bucket / Natură moartă cu căldare	28
	Our House / Casa noastră	29
Gabriel CHIFU	Poem of the Father, of His Son, and of his Son's Son; Poem of the Father / Poemul tatălui, al fiului său și al fiului fiului său; poemul tatălui	31
	Literary Discussions / Discuții literare	33
Aura CHRISTI	Trembling Utopia / Utopia cutremurată	35
	What is Happening with Me? / Ce mi se întâmplă?	36
	Little Song for Myself / Cîntecel pentru mine	37
Dumitru CHIOARU	Self-Portrait / Autoportret	39
	The Summer of Phosphorus (fragment) / Vara de fosfor (fragment)	40
	Professor Mouse's Life and Opinions / Viața și opiniile profesorului Mouse	40
Denisa COMĂNESCU	Pessoa / Pessoa	43
	Family Painting / Tablou de familie	45
Ilie CONSTANTIN	Childhood Feel / Din copilărie	47
	The Plain / Câmpia	48
	Fog in the Woods / Ceață în pădure	49
	Immortal / Nemuritoare	50
	The French Language / Limba franceză	51
Ioana CRĂCIUNESCU	Sweet Crimson Ear / Urechiușa ei sângerie	52
	Pure leather / Piele100%	53
	The Sadness of Victory / Fel trist de a învinge	54
Vasile DAN	Minor Crepuscular Events (II) / Mici întâmplări crepusculare (II)	56

	Minor Crepuscular Events (IV) / Mici întâmplări crepusculare (IV)	57
	The Struggle with the Angel / Lupta cu îngerul	58
	On the Kindliness of Meteorological Phenomena / Despre bunăvoința stărilor meteorologice	59
Nichita DANILOV	The Small Thing / Nimicul	60
	Contemplation / Contemplație	61
	Dusk / Amurg	62
	The Things / Lucururile	62
Simona-Grazia DIMA	Tiger Whisperer / Confesor de tigri	64
	The Flower Equals the Tiger / Floarea e totuna cu tigrul	65
	Shield Made of Air / Scut aerian	66
	The Sound / Sunetul	67
Mircea DINESCU	The Bulldozer / Buldozerul	68
	The Conversation / Conversația	69
Gellu DORIAN	Beatitude / Beatitudine	71
	The Most Beautiful Women / Cele mai frumoase femei	72
	What Is the Point / Ce rost are	73
	Elegy / Elegie	74
Mihail GĂLĂȚANU	Cutting 'em Out / La decupat	75
Horia GÂRBEA	my dog was young / câinele meu era tânăr	79
	Corex / Corex	81
Bogdan GHIU	Hitchhike / Autostop	82
	Alien Poem / Poem străin	84
Adela GRECEANU	In the Evenings, Mostly, I Would See Everything Enlarged / (Seara,	85

	mai ales, vedeam totul mărit...)	
	I Told Myself that the Wall in Which They Cut the Door / (Mi-am zis că	86
	peretele în care e decupată ușa)	
	My Tongue Is Drawing a Wet Darkness / (Limba mea desenează pe	87
	perete un întuneric)	
Ioana IERONIM	Tercets among Tower Blocks / Terține printre blocuri	88
	Metamorphoses / Metamorfoze	90
	Labours, Days, Landslides (fragment) / Munci, zile, alunecări de teren	91
	(fragment)	
Vasile IGNA	District V / Cartier V	93
	Motel / Motel	94
	I Ask You / Te întreb	95
Nora IUGA	These Skinny Boys / Băiețiiăștia slabi	96
	4 April 1944 / 4 aprilie 1944	97
	Woman Laughing / O femeie râde	98
Mircea IVĂNESCU	The Cat is Part of the House / Pisica se leagă de casă	100
	Rain / Ploaie	102
	Jocularities / Jocularități	102
Irina MAVRODIN	Light / Lumina	104
	Enlightenment / Iluminare	105
	They Tell Me / Îmi spun	105
	Tempestuously and Lovingly / Cu violență și iubire	106
	That Light Cannot Be Reached / În lumina aceea nu se poate ajunge	106
	When the Shining Turmoil / Când luminoasa tulburare	107

Virgil MIHAIU	Perpetuum mobile / Perpetuum mobile	108
	The Octopus / Caracatița	109
	Futurology / Futurologie	109
	Transylvania / Transilvania	110
Ioan MOLDOVAN	A Whole Day to Be Spiritual – <i>Hélas!</i> / O zi întreagă să tot fii spiritual, <i>hélas!</i>	111
	Risky / Primejdii	112
	Dear Ludwig / Ludwig dragă	112
	Glory / Glorie	114
Ion POP	Three Dots / Trei puncte	115
	Hour / Oră	116
	Snow on a Chair / Zăpadă pe scaun	117
Valeriu Mircea POPA	The Organ / Orga	119
	The Wooden Mannequin / Manechinul de lemn	120
	Longer Than Life / Mai mult decât viața	121
Adrian POPESCU	Possible Portrait / Portret posibil	123
	The Paths / Potecile	124
	A Lorry / Un camion	125
	Little Lizards / Șopârle mici	125
	As Long As / Câtă vreme	126
Nicolae PRELIPCEANU	Sequel / O continuare	127
	Himalaya O.K. / Himalaya O.K.	128
	A Walk down Ten Tables Street / Plimbare pe strada zece mese	129
	Abuse of Commas / Abuz de virgule	129

Francesca RICINSKI	At the End of the Alley / La capătul aleii	131
	Chestnuts Lying at My Feet / Castane la picioare	132
	In an Empty Night Train / Într-un tren de noapte pustiu	133
Cassian Maria SPIRIDON	(this hair is warm) / (părul acesta e cald)	134
	Bright Target / Țintă luminoasă	135
	How Wonderful It Was / Minunat era	135
	(you should have seen it hanging on the nail) / (să fi văzut cum sta în cuie atârnat)	136
Petre STOICA	The Object in the Window / Obiectul din vitrină	138
	Insomnia / Insomnie	139
	Journal (I) / Jurnal (I)	139
	Solemn Poem / Poem Grav	140
	This is All / Doar atât	141
Grete TARTLER	The Lime Quarry / Cariera de var	142
	Butterfly and Candle / Fluture și lumânare	143
	From the Astronomer's Book / Din cartea astronomului	144
	Solstice / Solstițiu	145
Doina URICARIU	We Should / Ar trebui	146
	The Countenance, the Silk / Chipul, mătasea de porumb	147
	When You Dig out Roots / Când scoți rădăcini la lumină	148
	The Anthill / Mușuroiul de furnici	149
Ion VĂDAN	(the dead are radioactive) / (morții / sunt radioactivi)	150
	(guard in the marble quarry) / (paznic în cariera de marmură)	151
	(rain like a green horoscope) / (ploaia ca un horoscop verde)	152

Lidia VIANU	7 x 2 Poems	154
Ioan VIERU	The Masks of the Year / Măștile anului	156
	Convalescence / Convalescență	157
	Construction for Comrades / Construcție pentru camarazi	158
Claudia VOICULESCU	Essential Cold / Un frig esențial	159
	Keep Falling... / Mai cade...	160
	Modern City / Oraș modern	161
Horia ZILIERU	Icon / Icoană	163
	Carol / Colind	164
Index of authors		167

Argument

Această antologie se vrea una de poeme simple, transparente, nesofisticate. Se știe că poetul ajuns la maturitate își pune în valoare suflul liric apelând la mijloace economice, cele care transmit cel mai bine și mai urgent tot ce are el de spus. E aici paradoxul artei: legăturile noi și ciudate între doar câteva elemente sunt cele care fac poemul vibrant și emoționant, nu parada mijloacelor colosale desfășurată ostentativ. Ceea ce contează în primul rând este viziunea poetului, acel mod de a torsiona cuvintele, imaginile, sensul și care, în cele din urmă reprezintă pecetea personalității sale creatoare. A crea nu înseamnă a enumera ce vezi în jur, ci a face din nenumăratele aspecte ale realului, ad-hoc dar convingător, un tot unitar care n-a mai existat înainte. Un tot unitar numai al tău. O răsfirare centripetă, ca să ne exprimăm în mod oximoronic.

Poemele adevărate se nasc fără să vrei. Există momente când ceva te-mboldește la scris. Inspirația e un germen care face cuvintele

Foreword

This anthology is meant to be a collection of simple, transparent and unsophisticated poems. It is a well-known fact that a poet who has reached maturity will show off his lyrical inspiration using economical means, which can convey both urgently and effectively all he needs to express. Here is where the paradox of art lies: it is the new and strong relations between a limited number of elements, and not the conspicuous parade of colossal means that make the poem vibrant and emotional. What matters most is the poet's vision, his particular way of playing with words, images and meanings that eventually establish his unique creative touch. To create is not merely to enumerate what one sees around oneself, but to make-ad hoc but convincingly-a previously unified whole out of the various aspects of reality that belongs only to oneself. To put it in an oxymoronic way, a centripetal dispersion.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

să explodeze, sensurile să scape, banalul să devină senzațional. Amintiri acumulate într-un șir întreg de ani se perindă brusc printr-un șir de cuvinte. Timpul, spațiul, planetele, omul, plantele, viețuitoarele se-mbulzesc dintr-odată sub pana poetului și-i exprimă total, fără resturi, propria durere, bucurie, melancolie. Fiecare poem adevărat e o cină de taină unde cosmosul exterior și cel lăuntric fuzionează. Spațiul poemului se află în interstițiul dintre obiectiv și subiectiv. Cu cât reflexele celor două entități sunt mai interșanjabile, cu atât poemul este mai profund, mai misterios. Poeții au un simț special al asociațiilor neașteptate care, fără să contrazică, tulbură. Dintr-o singură întorsătură de condei ei revelează originea cerească a celor mai umile amănunte pământene. Ei spală murdăria acumulată de secole de istorie umană. Poetul este, într-un fel, un taumaturg. Dar unul involuntar, care nu-și propune așa ceva. Poezia este ce este și va rămâne veșnic indefinibilă. Să citim mai bine poemele și să tăcem odată cu ele. Căci tăcerea e atât de generoasă încât cuprinde în ea și poezia.

Constantin Abăluță

Real poems are brought to life by accident. There are times when one feels the urge to write. Inspiration is a seed that makes words explode, senses scintillate, and turns the ordinary into the extraordinary. Memories acquired throughout the years suddenly flash through a series of words. Time, space, the planets, man, plants and living creatures all rush under the poet's quill and unrestrainedly express his own pain, joy, melancholy. Every true poem is a Last Supper where the outer universe blends with the inner one. The space of the poem lies in the interval between the objective and the subjective. The more interchangeable the reflexes of the two entities, the more profound and mysterious the poem is. Poets have a special sense for unusual associations that *bewilder* without contradicting. With one single stroke of the pen they reveal the heavenly origin of the most insignificant earthly trifles. They wash away the dirt accumulated over centuries of human history. The poet is, in a certain way, an involuntary thaumaturge. Poetry is and forever will be impossible to define. Better to read the poems and revel in their silence. For silence is generous enough to encompass poetry.

Constantin Abăluță

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Adrian Alui Gheorghe

(b. 6 July 1958)

Când începi să mori

Vai, primul rid e ca prima pereche
de pantaloni scurți pe care-i îmbraci
e primăvară timpurie sau o toamnă
plină de cochilii de melci goale

chemi prietenii râzi le spui e
aproape o mică sărbătoare ei încă
nu au riduri sunt emoționați în
orașul de provincie lucrul acesta

trebuie îndelung comentat tu
începi să mori e ciudat chiar și
becul care își zdrobește lumina de geam
a început să te încurajeze...

Approaching Death

Alas, the first wrinkle is like the first
shorts that you have ever worn
it is early spring or an autumn
full of empty snail shells

you invite your friends over
laughing, saying it's like a holy day
they do not have wrinkles yet they are nervous
of the issue in this provincial town

death has long been debated
yet when you begin to die it is strange,
even the bulb that crushes light against the window
begins to give you hope...

Sentința

Nimic mai trist ca o duminică în care toți
prietenii au plecat din oraș
străzile au devenit străine și lungi
cărțile au nostalgii primare își scutură
literele ca pe niște cenuși inutile

dacă aș avea bicicletă m-aș apuca
s-o repar, așa, să-mi pară
că mi-a mai rămas un drum de făcut

sau să formez numere de telefon
la întâmplare să aud voci morocănoase
ați greșit

și eu să nu știu de ce
să fie acesta prilej de reflecție
pentru toată seara
și pentru toată noaptea

și mâine chiar să cred că se va da sentința
sec

The Sentence

There is nothing as cheerless as a Sunday
when all your friends are out of town
streets have become strange and long
books fall prey to primordial nostalgia
their letters have turned to useless ash

if I had a bicycle
I would start repairing it
to pretend I still have somewhere to go

or I could dial at random
to hear unfriendly voices say
wrong number

and find I don't really know
why I ponder on it
through the evening,
through the night

tomorrow I may even believe that the sentence
will be passed matter-of-factly

fără să o aflu vreodată

without me ever hearing it

Fructa veninoasă

Libertatea e o chestiune de gust.
Un mort e mai liber decât o călugăriță care hulește?
Ești liber atunci când te împiedici de o piatră
sau atunci când o ocolești?
O femeie care se numea Maria a trăit toată viața închisă în
curtea
îngustă străjuită de câțiva cireși amari
le-a gustat an de an amărăciunea cu fructa veninoasă
și târziu de tot a aflat că
în toată această vreme a fost un om liber
liber de tot
liber ca sarea din mare
ca sămânța de pe piatra răsfățată de soare
și atunci a găsit de cuviință să-l întrebe
pe cel de la care
nu i s-a întors niciodată confirmarea:

The Venomous Fruit

Freedom is a matter of taste.
Is a dead man freer than a nun who blasphemes?
Is one free when one stumbles over a rock
or when one avoids it?
There was a woman called Maria who lived all her life confined
in a yard
which was narrow and girdled by bitter cherry trees.
Every year she would taste their bitterness delighted
by the encounter of the flesh with the venomous fruit.
Much later she found out
that all of this time she had been a free person.
Completely free.
As free as the sea salt.
As the seed on a rock spoiled by the sun.
And then she thought she should ask
the one who

never answered her back:

De ce, Doamne?

“Why, my Lord?”

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Lucian Alexiu

(b. 2 February 1960)

La o sută de coți sub pământ

în buncărul aflat la o sută de coți sub pământ
sancho pregătește
conferința de pace —

răsfoiește gânditor horoscoapele
măsoară pe hartă
pune un steguleț aici
unul dincolo
înconjoară cu violet marele zid chinezesc
trasează discret noua linie de apărare spre răsărit
golește apoi pe rând scrumierele
mătură de pe lângă pereți
cioburile groase de sticlă

One Hundred Cubits Underground

in the bunker one hundred cubits underground
sancho is setting up
the peace conference —

he thoughtfully skims through the horoscopes
he takes measurements on a map
puts a little flag here
and a little flag there
encircles the Great Chinese Wall with purple
he discreetly traces the new line of defense to the East
then he empties the ashtrays one by one
sweeps the thick glass chips
along the walls

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

adună mormanul de oase zvârlite
la prepelicari
mormăie — :
și cavalerii ăștia
se întorc aici de o mie de ani
și nici un progres

he gathers the pile of bones thrown
to the setters
mutters:
these knights...
they have been coming back for a thousand years
and there's no progress at all

Cornetul cu înghețată al lui polifem

lui victor ivanovici

la apus
polifem iese în pragul peșterii
cu un cornet de înghețată în mână
privește plictisit peste întinderea mării
mănâncă distrat

țistuie din buze
încă o zi pierdută

Polyphemus's Ice Cream Cone

for Victor Ivanovici

at sunset
Polyphemus comes to the cave's mouth
ice cream cone in hand
he looks wearily over the expanse of sea
absent minded he eats

and tuts
another lost day

un secol
de când nu s-a mai auzit de
pânza unei corăbii
nici dușmanii pe care-i aștepți
nu mai vin —

a century
since news last reached him
of a ship's mast
and the enemies so long waited for
no news of them either

Legăturile primejdioase

privești cum
mici vălătuci de fum
urcă de pe altare
la cer

cum se întorc
mici vălătuci de lumină
din care-ți vorbește morocănos zeul
în care e gata să te răpească
zeița —

navighezi după zborul păsărilor

Dangerous Liaisons

you're watching
small puffs of smoke
rising from the altars
up into the sky

small threads of light
coming down
from where the surly god speaks
where the goddess is ready
to carry you off —

you follow the flight path of birds

nu nesocotești
semnele

you do not ignore
the signs

totuși comerțul cu-ntraripații
îți pare din ce în ce mai nesigur
legăturile cu ei
primejdioase

nevertheless trade with the winged nations
seems increasingly perilous
the liaisons —
dangerous

Despre sirene

Of Mermaids

se lasă ceața

the fog is setting in

nemuritoarele
sfâșie cu dinții un mic delfin
argintiu —

the immortals
are shredding in their mouths one tiny silver
dolphin —

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Constantin Abăluță

(b. 8 October 1938)

Drumul furnicilor

Prin casa mătușii mele trece drumul furnicilor,
drumul acesta străvechi atestat în cronicile orientului.
Furnicile urcă din grădina vecinei pe-o crăpătură a zidului.
În baie valsează pe carelajul alb și albastru.
Traversează coșul de rufe, peretele, și-odată în sufragerie
mărșăluiesc pe rama aurită a oglinzii rotunde,
în sensul acelor, preț de trei rotiri. Apoi dispar.
Poate c-o apucă pe-un traseu de rezervă.
Ori poate că pur și simplu drumul se încheie aici.
Oare cronicile orientului să-și fi ales ca deltă
oglanda mătușii mele?

The Ants' Road

The ants' road goes through my aunt's house,
this ancient road attested in the chronicles of the Orient.
The ants climb through a crack in the wall of our neighbour's
garden.
They dance a waltz on the white and blue tiles in the bathroom.
They cross the laundry basket, the wall, and once in the living
room,
they march around the golden frame of the circular mirror,
clockwise, for three circuits. Then they disappear.
Maybe they follow a hidden path.
Or maybe the road simply ends here.
Could the chronicles of the Orient have chosen for a delta
my aunt's mirror?

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Traectorie fulgerătoare

În tren, singur în tot vagonul.
Traversam un pod, auzeam apa cum curge.
Fulgerător o piatră a străpuns geamul de lângă mine,
a vâjâit pe lângă capul meu,
a perforat geamul paralel și-a dispărut.

Vagon care te-ndepărtezi în amintire,
duci cu tine traiectoria ratatei mele morți
și cele două găuri în geam,
perfecte ca pupilele unui sfânt.

Flashing Trajectory

I was on the train, alone in the whole carriage.
Crossing a bridge, I heard the water flowing
Suddenly, a stone pierced the window alongside me,
whizzed past my head,
punched through the parallel window and disappeared.

You, carriage that fades into memory,
you take with you the trajectory of my failed death
and the two holes in the windows,
perfect as a saint's pupils.

Omul din fața geamului

În casă la mine soarele circulă prin toate camerele,
asta mă face să cred că nu-s chiar un om de nimic.
Când stau în fața geamului mă cuprinde somnul
inexistenței a tot ceea ce văd.

The Man in Front of the Window

In my house, the sunlight inhabits all the rooms,
which makes me think that I am someone important.
At the window, I fall into the slumber
of the nonbeing of everything I see.

Rămân doar cu lumina soarelui pe față și pe mâini. Sunt trist
ca un om care nu-și părăsește casa niciodată,
dar care știe că trăim în lumea pietrelor și-a copacilor
și că n-are ce face cu mișcările precipitate
pe care le numim prietenie.

I have only the sunlight on my face and arms. I am sad,
like a man who never leaves his house,
yet knows we live in a world of stones and trees
and has no use for the hastened moves
we call friendship.

Alexandru și oamenii

Băiatul prietenului meu
desenează oamenii începând de la picioare,
pantofii adânc scufundați în iarbă
pălăria înconjurată de nori și avioane.
Am schițat pe-o hârtie un cap de om
și i-am spus: continuă desenul.
Alexandru a izbucnit în plâns și-a fugit la bucătărie.
Prietenul mi-a spus că din acea zi
nu mai desenează decât iarbă
înaltă, înaltă până la nori.

Alexander and the People

My friend's son
draws people from their feet up,
their shoes deeply plunged into the grass
their hats surrounded by clouds and planes.
I sketched the head of a man on paper
and told him: continue the drawing.
Alexander burst into tears, ran out into the kitchen.
My friend told me that from that day
he has only been drawing grass
which grows into the clouds.

Poemul străzilor

(fragment)

Există orașe libere unde străzile plutesc în voie
Există orașe ce abia pot respira legate fedeleș de propriile străzi
Sunt cel care conduce străzile lumii către mare
Nu am făcut nimic altceva toată viața
Ferestrele și ușile caselor se strecoară pe urmele pașilor mei
Există o dimineață în care voi muri
Străzile vor rămâne în câmp ori pe unde apucă
Unele vor nimeni în preajma vreunui lac
Altele se vor strecura în pământ
Lăsându-și afară doar copacii
Copacii niciunei străzi
Vor fi adoptați de furnici

The Poem of Streets

(fragment)

There are free cities where the streets float freely
There are cities that can barely breathe, tightly bound to their
own streets
I am the one who leads the world's streets towards the sea
I have done nothing else all my life
The windows and doors of the houses sneak along my
footsteps
There will come a morning when I'll die
The streets will be left in the fields or elsewhere
Some will find themselves by a lake
Others will slip into the ground
Leaving their trees alone out here
The trees belonging to no street
Will be adopted by ants

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Vasile Baghiu

(b. 5 December 1965)

Mi-ar trebui un şir de ani

Mi-ar trebui un şir de ani poate
Să disloc magma aceasta de viaţă în care m-am prins,
Să fiu înafara oricăror bârfe de cartier,
Să ies viu dintr-o luptă care n-a fost niciodată a mea,
Chiar dacă tu erai acolo, protectoare din umbră,
Şi aveai privilegiul de a râde puţin
De înverşunarea mea inutilă, ridicolă oricum,
Mi-ar trebui curajul din primii ani,
Când nu-mi păsa unde adorm
Şi nu înţelegeam obiceiul oamenilor
De a se lega mereu de ceva din trecut,
Când totul în mine se dăruia.
Tu ai fost mereu mai presus de proza în care mă zbăteam.

It Might Take Me Years

It might take me years
To dislodge myself from
Life – this magma which has swallowed me,
And be out of the reach of neighbour gossip.
To emerge from a fight not mine.
You were there, privileged angel in the dark,
Amused at my faux ferocity,
Recalling the courage of my first days,
When I was unconcerned about
What place I'd fall asleep in.
Not yet understanding
The human need to cling to a past.
Always ready to give myself away.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

Bucureşti 2013

Mai presus de plasa în care ne sufocam de fapt împreună,
Pentru că puteai să fii crudă
Și să lași totul într-un loc, într-un oraș
În care să nu mai revii.
Astăzi îmi pasă de câte o mică burniță
Care se confundă cu ceața
Și am mare grijă să nu uit umbrela,
Îmi pasă de forfota de pe chei,
Neobișnuită pentru o oră atât de matinală,
Zgomote dragi în care îmi beau cafeaua pe terasă,
Privind leșinat,
Exasperat totuși
De impresia de poezie comună
Pe care o lasă porturile în orice moment.

You watched from above
The prose of my struggles,
In the web of our common suffocation.
You knew how to be the cruel one,
To leave everything behind, in a town to which
You would never return.
Today I fear the drizzle,
I fear the fog.
I never forget my umbrella at home.
I mind the hustle of the quay,
Unusual at this early hour.
I cherish the noises which accompany my coffee on the terrace.
I watch helplessly, in exasperation,
These faces of common poems
Which harbours always hold.

În mulțime

Un bărbat japonez
făcea poze mulțimii

Myself, in a Crowd

Sur le Quai de Mont Blanc
in Geneva, a Japanese man

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

sur le Quai de Mont Blanc
la Geneva.

M-a prins și pe mine
cum admiram
imensa fântână arteziană.

M-am gândit atunci
pentru o clipă
că voi rămâne
într-un album
într-o casă din Tokio
sau din altă parte,
și nimeni nu va ști
cine sunt.

Curând

Tot ce scriu
pare să fie parte a vieții.

was taking pictures of the crowd.

He photographed me, as well,
as I was admiring
an enormous fountain.

It made me think
for a moment
I was forever captured
in a photo album
in a house in Tokyo,
or somewhere else,
where the people who
share this man's life
sit together, wondering
who I might be.

Soon

The things I'm writing
seem like pieces of life.

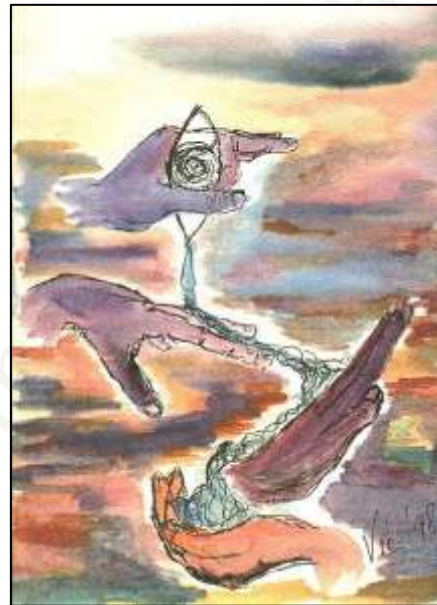

Tot ce trăiesc
arată ca scris.

Curând
nu va mai fi nevoie
să-mi bat capul
cu asta.

The things of life
become bits of writing.

Hopefully, soon,
there will be no need
for me
to worry about that.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Magda Cârneci

(b. 28 December 1955)

Natură moartă cu căldare

O căldare uzată pe pedestal într-o sală de expoziție
ah, sculptură netrebnică, ustensilă nedemnă și tristă,
monument al unei lumi proletare, pe pedestal
în zincul tău corodat și peren, însă fără posteritate:
lumea te înconjură speriată, te admiră posacă,
te sanctifică cu disperare, oare
o căldare urcată pe pedestal e altceva sau
totuna cu o căldare de bucătărie?

Urale, aplauze, sete de adorare
într-o lume din ce în ce mai vetustă,
vertiginos apropiindu-se de zinc, de oroare,
aș fi vrut să te ador, lume proletară, căldare,

Sill Life with Bucket

A battered bucket on a pedestal in an exhibition
oh, worthless sculpture, unworthy and pathetic object,
memorial to a proletarian world, on your pedestal
with your perennially-corroded zinc, but without progeny,
frightened people surround you, they admire you grimly,
hopelessly they sanctify you, is
a bucket mounted on a pedestal different or
the same as a kitchen bucket?

Cheering, applause, thirst for worship
in an ever-more dated world,
tempestuously turning to zinc, to horror,
I wish I could adore you, proletarian world, bucket,

să mă prosternez înaintea corpului tău chinuit de bucătărie,
să mă pot hrăni doar cu apă și fiare,
să mă pot îmbăta cu teze, antiteze, porunci,
doar-doar voi apuca viitorul promis, orbitor
când tu vei fi sfântă asemeni graalului

numai să te cred, să te înțeleg, să fim UNA.

prostrate myself before your wretched kitchen body,
feed myself with only water and iron,
intoxicate myself with theses, antitheses, orders,
hoping I would live to see the promised, dazzling future
when you will be as sacred as the Holy Grail

if I could but believe you, understand you, be one with you.

Casa noastră

Vom pleca din casa asta murdară
în care nimeni nu-și mai șterge picioarele
unde nimeni nu mai vrea să curețe geamurile
nimeni nu mai duce gunoiul

vom pleca din casa asta mizeră
plină de igrasii și duhoare
plină de țăntări și gândaci de bucătărie
de mormane de hârtii rupte, sticle sparte,
cutii de conserve ieftine, goale

Our House

We will leave this filthy house
where nobody wipes their feet any more
where nobody wants to wash the windows any more
nobody takes out the trash any more

we will leave this shabby house
full of dampness and stench
full of mosquitoes and cockroaches,
heaps of torn paper, broken bottles,
and cheap, empty cans.

vom pleca din casa asta blestemată
unde în fiecare zi se aude un pocnet de pușcă
în fiecare cameră zace câte-un cadavru
unde în pivniță sunt ascunse grămezi putrede de schelete
iar în pod se urlă continuu un ordin

vom pleca din casa asta nebună
în care ne-au umilit și ne-au torturat
în care ne-au flămânzit și ne-au însetat
unde ne-au dresat și ne-au predicat
unde ne-au cumințit și ne-au educat
din ghereta asta de zgură, din cutia asta de ghete,
din Țarcul ăsta de vite, din ospiciul ăsta pustiu,
din blocul ăsta îmbibat de ură, din coșciugul ăsta
de vesele prefabricate

casa asta fără mobilă și covoare
casa asta fără ferestre și uși
casa asta fără ziduri, fără intrare
casa asta fără temelii, fără acoperiș

din care libere ne atârnă în aer picioarele

we will leave this cursed house
where every day we hear shooting,
in every room lies a corpse
where rotten heaps of skeletons are hidden in the cellar
while in the loft, all day long, an order is yelled.

we will leave this mad house
where they humiliated and tortured us
where they let us go without food or water
where they altered and lectured us
where they annihilated and educated us
from this dross booth, from this shoe box,
from this cattle-pen, from this deserted madhouse,
from this hate-saturated block of flats, from this
coffin full of prefab dishes

this house without furniture and carpets
this house without windows or doors
this house without walls, without an entrance
this house without foundation, without a roof

from where our feet hang freely in the air.

Garbiel Chifu

(b. 22 March 1954)

Poemul tatălui, al fiului său și al fiului fiului său; poemul tatălui

fiul meu întreabă:
cum să găsesc ceea ce caut?

*

în anul 2003, primăvara, el, fiul meu, a găsit cheia pe care
o pierduse în anul 1953, vara, tatăl meu. Era ruginită
dar mai mergea, a deschis cu ea ușa.
și dincolo de prag ce era? praf
și pânze de păianjen. Adjectivele muriseră.
verbele se pietrificaseră, iar aștrii erau
încrețiți ca prunele uscate.
misterul și miracolul oamenilor au viață scurtă –

Poem of the Father, of His Son, and of His Son's Son; Poem of the Father

My son questions me,
“Where is that which
I am looking to find?”

*

In springtime in 2003, he found a key,
lost by my Father in 1953.
It was well corroded by time
yet, fitting its lock.
Soon my Father's door had been opened.
Beyond the threshold only dust
and the webs of many spiders.
The adjectives had died.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

cât ține floarea de măr, ori și mai puțin, cât arde un buștean în sobă.

*

pășind peste mine ca pe o străduță de munte
pavată cu pietre de râu,
fiul meu a deschis ușa interzisă.
și dincolo de prag, casa dispăruse.
doar coridoarele delirante ale vântului.

*

nu: de fapt,
misterul și miracolul oamenilor au viața *neînchipuit* de scurtă.
cam cât o scăpărare de amnar.
sau atât cât îi trebuie sufletului să iasă din trupul celui mort.
apoi propozițiile își pierd înțelesul, se amestecă,
se ruinează, se prăbușesc precum templele din vechime.
pietre răzlețe pe câmp.
cuvinte însingurate pe câmp, fără nici o lumină.

*

The verbs were petrified.
The stars extinguished.
Human mysteries and miracles
can live such brief lives,
like the apple blossom, or the log in the stove.

*

My son stepped across me,
as if I had been a mountain lane
paved with river stones,
and unlocked the forbidden door.
Inside, the house had turned into
raging corridors for the winds.

*

The mysteries and miracles of our living
have such brief lives.
They disappear like sparks, as quickly as
the soul from a dying man.
Sentences lose meaning.
They tumble and then crumble like the ancient temple,
to become lifeless stones in a field.
Silenced words in a field. Empty.

*

încă o dată fiul meu întreabă cum am întrebat și eu:
cum să gădesc ceea ce caut?
eu știu că el caută altceva decât caută,
dar nu-i spun ceea ce nici mie nu mi s-a spus,
fiindcă el nu aude, cum nici eu n-aș fi auzit:
du-te spre lucrurile umile, în ele,
în ele se adăpostește cel de sus – nu-i spun.

tac. (doar cu tăcerea pot să-l ajut.) tăcerea
e o lavă ce acoperă totul.

My son once more asks
the question I have also asked,
“How shall I find that
for which I am searching?”
I do not tell him what they never told myself.
I know that, just like me, he will not hear the answer:
Go to the humble things.
In them resides the one above.
I remain silent.

(Only my silence can help him.) Silence becomes
the lava which encases everything,
It encases us all.

Discuții literare

Îmi las trupul în redacție să poarte interminabile
discuții literare.
ies din el fără regrete ca dintr-o cameră de hotel ieftin.
pornesc însingurat-pelerin

Literary Discussions

I leave my body behind, in the editorial office,
involved in endless discussions of the literary sort.
I have no regrets at all. It is like a cheap room in some motel.
And I am alone, a pilgrim

prin țări abstracte, țări agonice, țări piramidale, țări invizibile.
ajung lângă un cuvânt vechi
rostit de pavel acum două miide ani.
degetele privirii mele îl ating.
picioarele privirii mele îl escaladează ca pe un munte.
se apropie un elefant grăbit,
abia mă feresc din calea lui,
calcă peste cuvânt îl sparge,
din el se revarsă o mare roșie învechită,
inundă totul, valuri sfâșiate ajung
până în redacție — nu știu să-not,
aș chema salvamarii.

in agonic, countries of abstractions,
caught in invisible geometries.
I arrive at ancient words
uttered by Paul two thousand years ago.
My eyes are hands that touch them.
My eyes are feet that climb them.
An elephant approaches in a hurry, and
it narrowly misses me.
It tramps on the words, and breaks them,
releasing a flood, a red sea.
The broken words over-wash
the office and I cannot swim.
Who will be there to save me?

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Aura Christi

(b. 12 January 1967)

Utopia cutremurată

Cred. Mărturisesc. Cu frică și cutremur întreb:
Tată al meu, Carele ești în ceruri,
cine sunt eu, de mi-ai dat puterea cea de toate zilele,
puterea să ascult discursurile îndrăgostite
ale Golului, ale Nimicului;
cine sunt eu, de mă uit împrejur cu o mie de ochi odată,
așteptând solii greșelilor, fărădelegilor, babiloniilor
ajunse în cerurile și pre pământurile care totul iartă;
cine sunt eu, din care împărăție m-ai adus aici? Ce caut eu aici?
Și de ce mă bucur cu voluptate de beznă,
de frig, de nesomn, de moarte? —
bestie rănită, reflexivă, crescând din sine pe măsură ce anii trec,
minune cutremurată, utopie, cu tremur pierdută,

Trembling Utopia

I believe. I confess. Fearfully and tremblingly, I ask:
My Father, who art in heaven,
who am I to have been given this day my daily power,
the power to listen to the passionate speeches
of the Void, of Nothingness;
who am I to look around me with a thousand eyes at the same
time,
waiting for the messengers of trespasses, of ill-deeds, of perfect
Babel
on earth as they are in heaven where everything is forgiven;
who am I, from which kingdom did you bring me here? What
am I doing here?
And why do I take such great delight in darkness,

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

cu tremur câștigată.

in cold, in sleeplessness, in death? —
wounded, thoughtful beast, growing out of itself as the years
go by,
trembling wonder, utopia, tremblingly lost,
tremblingly found.

Ce mi se întâmplă?

Deschide ușa. Intră. Apropie-te. Numai tu știi
frica mea de mine, frica de puterea
ce o îndrept neconținut împotriva mea.
Apropie-te. Ești realitatea mea, gura mea de aer.
Pregătește sentimentul încet al existenței
cum ai lucra la înălțarea unei invizibile catedrale.
Și uită că poți iubi asemeni lui Augustin numai faptul
de a iubi. Uită. Iubește-mă. Atinge-mă. Nu te speria!
Dezvăluie-mi ochii cu care aș putea să-ți cunosc semnele,
visele, mâinile, chipul tău purtat de toți bărbații
din calea mea. Îți cer răbdarea de a mă reduce la înțelepciune.
Îmi cer forța de a deveni pur și simplu Femeie,

What Is Happening to Me?

Open the door. Come in. Come closer. You alone know
how I fear myself, I fear the power
that I endlessly aim at myself.
Come closer. You are my reality, my breath of air.
Prepare the slow feeling of existence
as if you worked to erect an invisible cathedral.
And forget that you can be in love, just like Augustin,
with love. Forget. Love me. Touch me. Don't be afraid!
Unveil the eyes with which I might recognize your signs,
your dreams, your hands, your image in every man
I have come across. I ask of you to be patient and make me
wise.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

de a urma Bărbatul care m-a dăruit pe mine însămi mie
cum cerul păsărilor le oferă spațiul adâncimii,
cum marea le oferă rechinilor șansa indiferentă a înălțimii.
Ce se întâmplă, de fapt? Ardere de tot? Poate, ceva mai mult.

I ask of myself the power to simply become a Woman,
to follow the Man who has given me to myself
as sky bestows a spatial depth on birds
as sea bestows the indifferent chance of height on sharks.
What is actually happening? Total combustion? Something
more. Maybe.

Cântecel pentru mine

Iubesc aceste nopți de gheață,
Intrarea lentă-n Timpul Meu
și-același cânt al corului de heruvimi
transcris cu spaimă în caiete școlarești,
de care mă apropii din ce în ce mai greu.

Felul în care mă adun în mine îl iubesc.
Și liniștea febrilă ivită-n timp ce scriu,
veieuza, perla de pe masa mea de scris,
singurătățile-nțepate și-aridele așteptări,
și stările de... *parcă am fost și... parcă o să fiu.*

Little Song for Myself

I do love these icy nights,
the way I slowly enter My Time
and the same song of the cherub choir,
copied fearfully into my school notebooks,
which it's harder and harder to draw near to.

I do love the way I gather myself
the feverish silence falling while I write,
the lamp, the pearl on my desk,
the sulky solitudes and the barren expectations,
and the moods of... *I might have been and... I might be.*

Și trupul meu descoperit în miez de zi,
mirarea vecinului: "De ce nu dai vreun semn
că mai ești vie?" Morțile mele otrăvite le iubesc...
Șerpii ce dulce-n vis mă-ncolăcesc... Felul în care
mă reîntorc la mine: definitiv, solemn.

And my body uncovered at midday,
my neighbour wondering: "Why don't you give a sign
that you are still alive?" I do love my poisoned deaths ...
The snakes sweetly winding around me in my dreams...
The way I return to myself: finally, solemnly.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Dumitru Chioaru

(b. 19 October 1957)

Autoportret

Mâna care scrie când odihnește
îmi pare demonic de transparentă;
sub piele venele ca-ntr-un acvariu
câteva plante — și sângele
curge în interior și irigă
tăcerea; susurul lui prin timp
e viața netrăită a strămoșilor
năvălind în lumina ochilor mei.

Self-Portrait

When the hand which writes takes a rest
it seems to me demonically transparent;
beneath its skin, veins like a few plants
in a fishbowl — and the blood
flows within and floods
the silence; its murmur through time
the unlive life of the ancestors
rushing into the light of my eyes.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Vara de fosfor (fragment)

În zori totul neschimbat:
copiii lui cronos zeul ceasului deșteptător
încep o nouă zi de muncă
pământul merge încă pe petrol
medicamentele pun sângele în mișcare
capul pe umăr —
un prieten îmi spune:
câteodată ești atât de singur încât nu poți fi numărat

The Phosphorus Summer (fragment)

At dawn, everything unchanged:
the children of kronos, god of the alarm clock,
begin a new workday
the earth is still running on oil
drugs set the blood in motion
head on my shoulder —
a friend tells me:
sometimes you're so alone you can't even be counted

Viața și opiniile profesorului Mouse

Existența este oare pentru a fi scrisă?
scriu deci exist?
priviți masca omului
ce nu scrie nimic
masca sub care barbarul e creierul
senzual ca o zburătoare năpârlind primăvara
și priviți-i apoi

Professor Mouse's Life and Opinions

Does being exist just to be written?
I write therefore I am?
look at the mask of the man
who does not write anything
the mask under which the barbarian is the brain
lusty as a bird moulting in spring
and then look

pe cei care au învățat din copilărie
scrisul ca pe al doilea mers
continuându-și viața
pe aceste picioare de musculițe
până se dezvăță de bucurie îndoială și moarte
rămâne un copil în formol
plimbat prin biblioteci
unde șoarecii gândesc
la o bunăstare hibernală cu manuscrise
care-i face să chițcăie în limbi străine
de materna lor foame de-a roade
universul cel mic
ca pe blana unui strămoș
scrisă cu litere în tot atâția perișori
câți încap pe-o blană de șoarece
dar iarăși și iarăși
îmi amintesc copilăria — o pernă
pe care adormeam chițcăind
când poveștile sfârșeau odată ca niciodată
și scriu
existența este altceva decât o hârtie
roasă mărunt de cuvinte —
scriu până o mască îmi cade pe față
îmi intră ca niște unghii

at the ones who learned how to write in their childhood
like a second walking
continuing their lives on these insect legs
until breaking out of the habit of happiness doubt and death
he remains a foetus in formaldehyde
dragged through libraries
where mice think
about winter bounty among manuscripts
which makes them squeak in foreign languages
out of their maternal hunger to chew
the smaller universe
as they would an ancestor's fur
written with letters in as many hairs
as fit in the coat of a mouse
again and again
I remember my childhood — a pillow
on which I fell asleep squeaking
when the stories ended once upon a time
and I write
being is different from a piece of paper
bitten away slowly by words —
I write until a mask falls on my face
it buries itself like nails
into my eyes into my ears and into my mouth

în ochi în urechi și în gură
îmi rupe cordonul ombilical
cu a doua natură

tearing up my umbilical cord
another second nature

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Denisa Comănescu

(b. 1954)

Pessoa

Priveam amândoi salcâmul dinspre stradă.
În fiecare dimineață acesta era momentul nostru de intimitate.
Te lăsam pe măsuța din dormitor cu ochii ațintiți
Înspre lumea de-afară.
Seara m-așteptai lângă ușă: executai cu voluptate același ritual
care mă liniștea și mă îmblânzea.
Te-am numit Fernando Pessoa încă din prima zi
Când el te-a adus acasă, era spre sfârșitul lui octombrie,
Acum opt ani: un ghemotoc negru de hrănit cu pipeta.
Mult timp nu te-am luat în serios —
Umpleai coridoarele dintr-un cuplu hărțuit.
În primăvară am vrut să te las pe pământul reavăn,
Cu atâta disperare te-ai agățat de pulovărul meu,

Pessoa

We would both look at the locust tree in the street.
Every morning. This was our intimate moment.
We would leave you on the bedroom table,
your eyes glued to the outside world.
In the evening you would wait for me by the door;
voluptuously you would perform the same ritual
that both comforted and tamed me.
We named you Fernando Pessoa from the first day
he brought you home; it was late October,
eight years ago, a black ball in need of bottle feeding.
I didn't take you seriously for a long time —
you were filling the corridors of a harassed couple.
In spring I wanted to put you down on the damp soil;

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mtlc.ro>

București 2013

Încât spaima din privirea ta m-a cuprins și pe mine,
Ca și cum petecul acela încercuit de ciment ne trăgea pe
amândoi în adânc.
În primii ani plecam fără să-mi pese de tine,
până când el m-a anunțat că ai dispărut.
O săptămână ai stat lipit de vârful salcâmului,
Se vedea coaja zgrepțanată de îmbrățișarea ta.
Un copil s-a cățărat până la tine și te-a tras de un picior
de ți l-a rupt. Oricum ne-am întors împreună acasă.
Te mângâiam adesea, torceai împingându-ți capul în palma mea
și dintr-o dată mă ținutai cu privirea.
Minute în șir. Cu o lumină parcă de altundeva.
Prezența ta ne devenise indispensabilă.
Tu ne-ai apropiat din nou, ne curățai zilnic
de mătrea lipicioasă de-afară.
De Crăciun n-am cumpărat brad. Am pus câteva crengi
împodobite cu globuri la fereastră. Când nu le-ai mai urmărit
curcubeiele, când n-ai mai ieșit de sub mormanul
de reviste și ziare, mi-a revenit spaima.
Am luat vasul cu scoici marine aduse din Rhodos
și l-am răsturnat în jurul tău.
Te-am vegheat până-n noaptea Anului Nou.
Focurile de artificii trasau pe cer
conturul bombei de la Hiroshima.

you clung to my sweater so desperately
that the fear in your eyes seized me as well,
as if that patch of land surrounded by cement
was pulling us both into the abyss.
The first years I would leave without worrying about you
until he let me know you had disappeared.
For a week you stood glued to the top of the locust tree;
we could see the bark scratched by your embrace.
A child climbed up to you and pulled you by the leg
until it broke. Anyway, we came back home together.
I would often caress you, you would purr
while pushing your head into my palm
and suddenly you would stare at me. For minutes on end.
With a light that seemed to come from somewhere else.
Your presence had become essential to us.
You brought us together again, you would clean us daily
from the sticky mud outside.
For Christmas we didn't buy a tree. We placed a few branches
adorned with globes by the window. When you stopped
chasing
their rainbows, when you didn't come out any more
from the pile of magazines and newspapers, my fear returned.
I took the bowl of marine shells brought from Rhodes
and emptied it out around you.

Zvâcnetul final i-a lăsat trupului tău o clipă
de plutire prin aer, iar ochilor răgazul să se cufunde
în întuneric.

I watched over you until New Year's Eve.
The fireworks were sketching on the sky
the outline of the bomb from Hiroshima.
The last twitch gave your body a moment to float in the air,
your eyes the time to sink into the darkness.

Tablou de familie

Tata iar a uitat rufele de la spălătorie
pe o tarabă din piață
sora mea își trimite singură
scrisori de dragoste
să mi le-arate triumfătoare
mama își plătește pe furiș acatistele
(Dă-le, Doamne, fetelor mele
fericirea pe care n-am avut-o eu.)

Așa cum stau pe balcon
scriind pe genunchi
o broscuță a pătruns cu dezinvoltură în casă

Family Painting

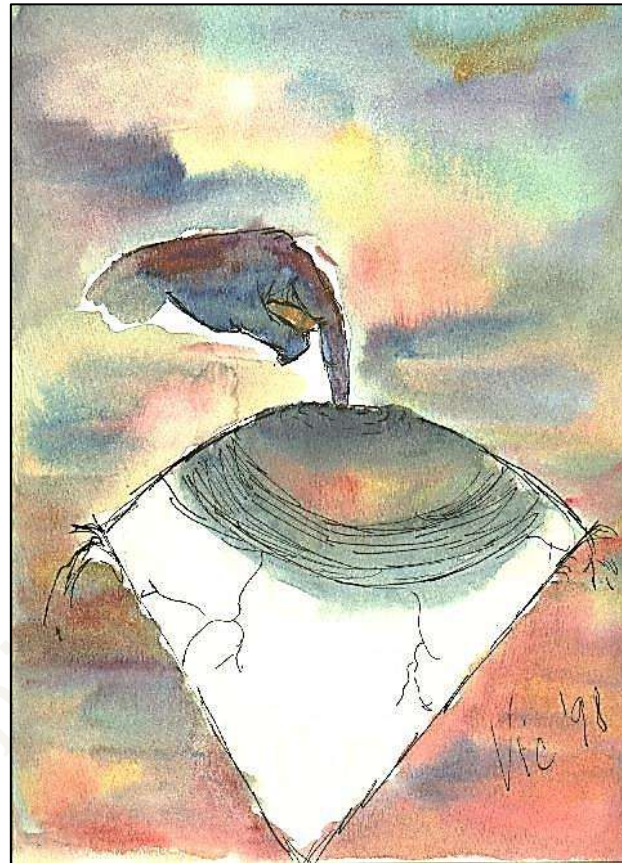
Father has forgotten our laundry again
on a counter in the market;
my sister sends love letters to herself
so she can show them to me triumphantly;
my mother pays for her prayer list surreptitiously:
*Please, God, give my daughters
the happiness I didn't have for myself.*

As I sit on the balcony
writing on top of my knees
a little frog has sneaked freely into the house
and I have no one to rejoice at its sight with me,

și nu am cu cine să mă bucur
de priveliștea ei căci tu
te-ai dedicat morții.

for you have devoted yourself to death.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Ilie Constantin

(b. 16 February 1939)

Din copilărie

Eu singur sunt treaz și fitilul care moare.
Pe patul cel larg dorm umeri trudiți și picioare.
Pe sfori dorm cămăși, spre ziuă aproape uscate,
și opt respirații se-ngână cu vântul când bate.

Ne cată nădejdea-n fereastra-nghețată: o vrabie.
Și-mi pare odaia o naltă și zveltă corabie,
cămășile — pânze umflate — o poartă pe ape albastre
împinse de vântul cel lin al suflărilor noastre.

Childhood Feel

I alone am awake, and the dying wick.
Weary shoulders and feet sleep on the wide bed.
On clotheslines shirts sleep almost dry at dawn,
and eight breaths slur as the wind blows.

Hope's looking for us in the frozen window: a sparrow.
And my chamber seems to me a tall slender ship,
the shirts, sails set, a gate to the blue waters
pushed by the smooth wind of our breaths.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Câmpia

Privește câmpia: această
zare continuată,
acest repaos îndelung al scoarței lumii.
Câmpia e o inițiere-n infinit.
În mijlocul ei, sângele
se zbate între hotarele trupului.
Aici nu există viteză
e doar o rotire greoaie
a zării spre somn.
Oare nu tot astfel vei privi
traversându-le
monotonele câmpii ale cerului?

Ceață în pădure

Ca o uitare intră ceața în pădure
ori ca un plâns confuz pe frunze.

The Plain

Look at the plain: this
continuous horizon,
this long quiescence of the world's bark.
The plain is an initiation into the infinite.
In its midst, the blood struggles
within the boundaries of the body.
There is no speed here, but
a heavy rotation of the horizon towards sleep.
Will you not be watching in the same way,
as you cross them,
the monotonous plains of the sky?

Fog in the Woods

Fog invades the woods like forgetfulness
or like a remote cry on the leaves;

Jur-împrejur, o umedă îmbrățișare.
Acești copaci, îmi pare, au uitat
de păsările pătrunse-n umbra lor,

i-au părăsit surprinzătoarele
omizi trecute-n fluturi,
și vulpile ca niște flăcări subțiri,
mereu neliniștite, nu le mai înfioară scoarța.
Stejarii, roșcate insule, mai stăruie
sălbatici, abia iviți din spume,
pe când mestecenii
vâslesc în alb, căci vântul a uitat
pânzele lor verzi desfășurate-n ceață.

All-around, a humid embrace.
I think these trees may have forgotten
the birds that sought refuge in their shadows,

the surprising caterpillars-turned-butterflies
have left them,
and foxes, like endlessly restless pale flames
have stopped making their barks shiver.
The oaks, scarlet islands, are still savage,
barely coming out of their foams,
while the birch trees
paddle in white, since the wind has forgotten
their green cloths unfolding in the fog.

Nemuritoare

Nemuritoare broaște țestoase
vin de departe, pe dibuite:

Immortal

Immortal turtles
come from afar, feeling their way:

la nordul mărilor de sargase
suie pe plajă să se mărite.

Atât de fără de timp le arată
corpul purtat între plăci ca o cruce!
E poate craniul uitării, iată,
care se-ntoarce, care se duce.

at the North of the sargasso seas
they climb on the beach to wed.

How timeless their bodies look,
carried in between plates, like a cross!
They might be the skulls of forgetfulness
that goes around and comes around.

Limba franceză

Acum patruzeci de ani, punându-mi dintr-o toană
primii ochelari ai mamei,
ochii mei răsători de adolescent
n-au întârziat a plânge, investiți
de scurtul și opacul viitor al zării.

Departa în vârstă și pe continent
mă pierd azi în limpedea duioșie
ce, din altă lume, mă sprijină în lume.

The French Language

Forty years ago, trying out my mother's first glasses
on a whim,
my gleeful teenage eyes
began to weep, considering
the short and opaque future of the horizon.

Far away in age and on the continent
I lose myself today in the clear tenderness
that, from another world, supports me in this world.

Și uneori îi vorbesc mamei într-o limbă
pe care n-am învățat-o de la ea.

And I sometimes talk to my mother in a language
that I haven't learned from her.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Ioana Crăciunescu

(b. 13 November 1950)

Urechiușa ei sângerie

Nespus de frumoasă arșița. Coapsa ei
ascuțită sclipind în soarele umflat.

Mă priveam începând de la șireturi.

La mare depărtare delfinii arătau
peștilor mici, răpitori, eleganța
gesturilor largi, lenea marilor îngăduințe.

Și totuși
am zăpăcit-o îndeajuns cu nepăsarea mea!
Vreau să-i aud icnetele
s-o înghesui în cotloane să-i văd buzele

Sweet Crimson Ear

How wonderful the burning heat. Her pointed
thigh gleaming in the swollen sun.

I was observing myself from the shoe laces up.

Far off, the dolphins were teaching
the small predatory fish the grace
of generous gestures and easy going acceptance.

Oh but I have confused her enough with my ignorance!

I want to hear her moans,
to crowd close, to see her

crăpate, să o privesc în ochi (o fi având
toate cele... ochi, nas, gât...?)

să şuiier în urechiuşa ei sângerie:
Te ador, te ador, fă-mi lichidarea!

chapped lips, to look deep into her eyes
Does she have all the parts?...eyes, nose, neck...?)

I want to whistle into her sweet crimson ear:
I adore you! I adore you! Liquidate me.

Piele 100%

Cum geme pielea caprei sălbatică în mâinile pădurarului.
"Cel ce sarează, tăbăceşte,
mirosul înţepător îl uită!"

Haină îmbrăcând corpul parfumat şi inert al doamnei
toc de ochelari protejând miopia domnului
pernă de piele, covor dezosat la marginea patului.

O curea lată bărbătească muşcă talia caprei sălbatică
care fuge printre maşini incandescente, stopuri încinse
în inima fumegândă a oraşului.

Pure Leather

The forester holds the goatskin while it screams,
"He who salts and batters me forgets
the wild sharp scent."

A coat to dress a lady's stiff and perfumed limbs,
a glasses' case for a short-sighted gent,
a leather pillow, a naked rug beside the bed.

And a large belt cutting into the loins of a wild goat
as she escapes among the heated incandescent cars and stop
signs
towards the smoky heart of the city.

Pielea ei cântă un singur cântec:
"Cel ce sarează, tăbăcește,
mirosul înțepător îl uită!"

Her skin sings one refrain,
"He who salts and batters me forgets
the wild sharp scent."

Fel trist de a învinge

Domnule doctor mă doare îndepărtarea de mine
felul străin în care respir aerul liliachiu
din salon, deasupra mea lichefierea cuvântului.

Am mituit vigilența și mă întorc învingătoare.
Seringa. Domnule doctor mă doare felul meu trist
de a învinge.

În șiruri coșmarele merg spre sala de duș.
Miros uscat de somifere îmi taie respirația
(respirația tăiată de tot ce nu știu
că va urma)
mă sălbătesc împrietenindu-mă cu legile,

The Sadness of Victory

It is this estrangement from myself that hurts, doctor,
the weird way of taking in the lilac air of the ward
– the words liquefying above me.

I have bribed vigilance and return victorious.
The needle, doctor. It is my sad victory that hurts.

Lines of nightmares march towards the shower.
The dry smell of pills stops my breath,
which is already dried from everything to come
– all that I can't know.
I grow wild obeying the rules.

mă înrăiesc pândită de mine și de atentele corecturi
ale lumii.

Sub un cer mustind de stele aud zgomotul zarurilor
Asemeni picăturilor de sânge pe care le lasă
gâtul unui cocoș în lighean.

Moartea mă va atinge în treacăt,
dezvăluindu-mi exilul.

I turn dangerous under my own watchful eye
and the world's attention and corrections.

Below the ooze of stars, I hear the dice rolling
Like blood dropping from a cock's neck into a basin.

In its passing, Death will lay its touch upon me
and unveil my exile.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Vasile Dan

(b. 8 May 1948)

Mici întâmplări crepusculare (II)

Planta de ambrozie e chiar a lui Ambrozie. Crește în curtea lui, chiar dacă o parte bogată din crengi trece gardul.

Chiar dacă e, cum îmi spune râzând, hrană a zeilor. Unul, un ram, cu o atingere aproape imperceptibilă, îți bate seara în geam. Adie. Miroase. Dar nu îl simți.

Cel mult îl presimți prin peretele etanș, perfect transparent. Apoi se întunecă înecat, imperceptibil.

Din camera ta, care e, nu-i așa?, o capsulă etanșă lumina se aprinde ea singură
ca un corp plutitor, foarte sus, în văzduh.

Minor Crepuscular Events (II)

The ambrosia plant is really Ambrose's. It grows

in his courtyard through an abundance of clustered branches that overflow

the fence. It is, he tells me, laughing, the food of gods.

At evening, with an almost imperceptible touch, a single branch patters against your window. It hovers, perfuming the air. But it doesn't

reach you. At most you sense it through the impervious glass.

Then it darkens — an imperceptible drowning.

From your room, which is, isn't it? an impervious sealed capsule,

the light turns on by itself

like a body floating high in the air.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Mici întâmplări crepusculare (IV)

Cu creierul ca un boboc tardiv,
cel otrăvit, un ultim fiu,
un ultim descendent al rasei. Rozei sale,
acum la începutul iernii pe podiș,
în aburii extatici, cei din albii vechi
(cămăși de zeu sau văluri de fecioară
care se lasă peste ochi
în fâșii precum somnul).
Memoria, o friză în aurul crepuscular
și ziua prizonieră ce slăbește.
Tu fugi, în mână încă-i ții lumina
sinucigașă ce se stinge.
Tot un râu bătrân
cu afluenții tineri, pari.
Apoi lumini pulsând sau amintiri;
te hotărăște.

Minor Crepuscular Events (IV)

With a brain like a late bud,
a poisoned one, a last son,
a last descendant of the race. To the rose,
now at the outset of winter on the plateau,
in the ecstatic mist of primeval river beds
(the god's gown or the maiden's veil
which fall upon the eyes
in shreds, like slumber).
The memory, a frieze in the crepuscular gold
and the captive day that wanes.
You run, still holding in your hand the suicidal
light that fades.
You still seem an old river
with young tributaries.
Then, flickering lights or reminiscences
fill your mind.

Lupta cu îngerul

Cu spatele la Splendoare, cu spatele la ispită.
Iar ea să-și fi strecurat deja scrisul subțire
pe sugativa retinei tale,
exact în momentul în care duceai, printr-un reflex de apărare,
mâna la ochi.
Să o măsoari în stânjeni mai bine
precum valahul călător,
mai bine orb ca tâmplarul cel fericit
ce nu o vede și o bate bine în cuie, în ramă —
decât să-ți intre perfidă în suflet
și acolo să roadă, să roadă.

(Chemi fotograficul.
Duce aparatul la ochi
când nici nu se-așteaptă
și ȝac! o prinde în cutia etanșă
ca pe o pasăre cântătoare)

The Struggle with the Angel

The Splendour left behind and the Temptations,
or not quite. Suppose the later
has already slipped its sentence
onto the blotter of your retina,
just as you were instinctively
raising your hands to cover your eyes.
Better use an old rod to measure it
like the wandering Wallachian.
Better be blind like the carpenter,
happily hammering it into a frame,
and keep it from your soul,
where stealing in it gnaws forever.

(You call for the photographer.
He puts the camera to his eye.
When least expected
he clicks and catches it in a sealed box
as if it were a singing bird.)

Despre bunăvoința stărilor meteorologice

Cauți un sentiment cu care să-i răsplătești bunăvoința
(bunăvoința stărilor meteorologice și cea a stărilor sufletești
produce, se știe, o corespondență ca muzica veche chineză
pe care o aude fiara și se preface în om).

Starea aceea naturală ce o câștigi prin treptată trezire
mai ales dimineața, când se înalță aburii afară din văi,
somnul din creier, născând deopotrivă luminișuri
prin care luciditatea se-aruncă fără milă, trufașă înafară:
un acid matinal.

On the Kindliness of Meteorological Phenomena

You search for a feeling to reward kindness,
the kindness of meteorological phenomena,
a marvel which stirs a correspondence,
the way ancient Chinese music turns a beast human;
that state that graces upon waking slowly,
especially in the morning when mist rises from the valley
and slumber out of the brain to make a clearing
through which superfluous and merciless lucidity,
a dawn acid, hurls itself into the open.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Nichita Danilov

(b. 7 April 1952)

Nimicul

Pe umerii tăi
se așează păsările :
trese și epoleți.
Fața ta e ca o colivie
în care se zbat nasul și gura
ca patru zaruri
sau patru sticleți.

Un joc e totul :
vîntul spulberă cărțile,
apoi le-așează-n mîini
în loc de evantaie.
Țipă așii, damele și craii

The Small Thing

On your shoulders
birds use to lie down
like braids and epaulets.
Your face, a bird cage,
where your nose and mouth are struggling,
four dices,
or four goldfinches.

A game is everything:
the wind dashes the playing cards
then it arranges them in your hands
instead of fans.
In your dark eyes

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

în întunericul ochilor
ca niște abstracte cucuvaie.

...Aceste semne
mi se arată, Doamne,
din ce în ce mai des :
ci eu în mâna ta mă simt
asemenea unui fruct,
deja cules.

Contemplație

La minus treizeci și trei de grade
se scaldă vrabia
în apele reci ale havuzului
cu aceeași liniște
cu aceeași nepăsare
cu care înțeleptul Du Fu
înconjurat de jur împrejur cu zăpadă
în pagoda lui
își bea ceaiul.

the aces, the queens and knaves are yielding
like some abstract night birds.

...These signs
appear to me, oh God
more and more often:
but I feel in your hand
like an already
harvested fruit.

Contemplation

At minus thirty-three degrees
the sparrow bathes
in the cold waters of a basin
with the same tranquility
that the wise Du Fu had
when surrounded by snow
in his pagoda
drinking his tea.

Amurg

Trebuie să vă mărturisesc că problema
morții ne-a făcut să transpirăm din plin:
bătrâna noastră profesoară,
domnișoara Barnovski,
căreia noi îi ziceam și ducesă,
ne-a fixat două necunoscute — *tu* și *eu*.
A scris pe tablă — era o după amiază superbă de toamnă —
radical din *tu* plus *radical* din *eu*
egal *zero* și a ieșit din clasă
lăsându-ne pradă celor mai ciudate gânduri.

Lucrurile

Lucrurile se îndepărtează între ele
într-un disperat halou
singurătatea ta e un ecou

Dusk

I must confess to you that the death problem
made us sweat:
Our old school teacher,
Miss Barnovski,
whom we used to call the Duchess,
set us two enigmas — *you* and *I*.
She wrote on the blackboard — it was a splendid autumn
afternoon —
the *radical* of *you* plus the *radical* of *I*
is *zero*, and got out of the classroom
leaving us alone with our queerest thoughts.

The Things

Things distance themselves from one another
in a desperate halo
your loneliness is an echo,

rostogolit între coastele mele.

Se rotește masa
sângera pereții
curge sânge din scaunul
pe care stau rezemat:
grămezi de haine
ca niște păsări flămânde
se prăbușesc dintr-un cer
veșnic înfrigurat.

rolled between my ribs.

The table is going round
The walls are bleeding
blood is pouring from the chair
where I sit back;
piles of clothes
like some famished birds
are collapsing from
a perpetually cold sky.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Simona-Grazia Dima

(b. 7 October 1958)

Confesor de tigri

Confesor de tigri sunt, se pare.
Îmi privesc mâinile cu cercuri de cicatrici
de pe urma spovedaniei lor,
în timpul căreia își pierd adesea
stăpânirea de sine și mușcă,
retrăind cele mărturisite
(deși încerc sistematic
să-i dezbar de emotivitate — le-aș putea condensa furiile
într-un vârful de ac).
Nu-mi place prea mult meseria asta,
dar mi-a fost încredințată
și trebuie s-o duc la bun sfârșit.
Privesc din nou spre mine:

Tiger Whisperer

I seem to be a tiger whisperer.
I watch my hands, scarred with the consequences
of tiger confessions,
during which the beasts often lose
their temper and bite,
reliving the deeds they confess,
(though I continually try to make them shed emotion —
I want to condense their rage to a needle point).
I don't like this job very much,
but it was entrusted to me
and I have to bring it off.
I watch myself again:
marks from wounds, unreal halos,

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

urme de răni, halouri ireale,
nimburi albe — nimic mai mult
n-am luat din viață pentru mine.

white nimbuses — have I taken myself
out of life for this?

Floarea e totuna cu tigrul

Floarea e totuna cu tigrul,
mâna mea se apleacă
și îi găsește în aceeași tulpină,
înspre partea trandafirie
mă învăluie parfumul,
dincolo cunosc forța.
În salturi terifice
de la floare la tigrul,
de la tigrul la floare,
învăț o mereu tânără,
elastică precizie.

The Flower Equals the Tiger

The flower equals the tiger.
My hand bends
and finds them in the same stem.
I find myself surrounded by their scent.
at the heart of the flower.
But beyond this, I find strength
while jumping tigerishly
from the flower to the tiger,
from the tiger to the flower.
I'm learning a forever young,
flexible accuracy.

Scut aerian

Fiindcă nu aştept daruri,
m-ar bucura numai
un lucru oarecare
mângâiat de-un maestru
la vremea fulgerului.
Din visul invincibil ştiu
că după aceea un scut aerian
întotdeauna mă va înveli.
Şi, bogat cum nimeni n-a mai fost,
voi savura întruna
zorii şi apusul,
primăvara şi ora vinului,
florile de câmp şi florile de gheaţă,
asceza şi sărutul.

Shield Made of Air

Since I don't expect presents,
when lightning strikes
I'd be happy
with only one little thing
caressed by a master.
From the invincible dream I learn
that afterwards, a shield made of air
will always cover me.
Uncountably rich,
I'll always enjoy
sunrise and sunset,
spring, the time to taste wine,
wild flowers, ice flowers —
asceticism and kiss.

Sunetul

Aștept sunetul: nu de la
vreo conștiincioasă orchestră.
Poate va semăna c-un zvon de tren,
ori cu-o fluierătură-n porturi
sau pe maidane unde cresc
vârtejuri, mărăcini,
în jurul unor copii violeți
care încearcă să scape.

The Sound

I am waiting for a sound: not the one
coming from some diligent orchestra.
It might be like a rumour of the train,
or whistling from the harbour.
It might come from waste land
where brambles rise and swirl
and capture violet children trying to escape.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Mircea Dinescu

(b. 11 November 1950)

Buldozerul

La ce folosesc prietenii
când plictisit într-o dimineață deschizi butoanele aragazului
să încâlzești ceaiul
și cu chibritul în mână
ezitând
te joci dintr-odată cu moartea?
Ei opun totdeauna cancerului o pungă cu portocale
ei sunt dispuși multă vreme să te vorbească de bine
sparg câteodată un pahar în amintirea ta
îți donează 100 de grame de sânge
pe care ți-l vor scoate-n obraz la prima beție
îți pierd imaginea într-un lan de trestii de zahăr
până cancerul se dovedește a nu fi cancer

The Bulldozer

What can friends be useful for
when bored one morning you turn on the cooker knob
to warm up the tea
and with the match in your hand
hesitating
you are all of a sudden playing with death?
They always withstand cancer with a bag of oranges
they are willing to sing your praises for months on end
sometimes they break a glass in your memory
and donate 100 grams of blood to you
which they will get out through your cheeks at the next booze-
up
they will lose sight of your image which fades away in a

și mirarea se schimbă în dezamăgire
și însănătoșirea începe să ți se pară dubioasă și de prost gust
și tot ce te va mai mișca de aici înainte
ce te va mișca într-adevăr
nu va fi nici bătaia ceasului
nici muzica
nici libertatea
ci doar buldozerul
care îți mișcă scaunul

sugarcane field
until cancer proves not to be cancer
and amazement turns into disappointment
and recovery starts to seem doubtful and in bad taste
and everything that shall move you from now on
that will really move you
will be neither the clock ticking
nor music
nor freedom
but only the bulldozer
that moves your chair.

Conversația

Aflând că scriu poezii
un pictor în care bătrânețea își clătește cu sfială picioarele
ca-ntr-un lighean cu apă fierbinte
(sfântă simplitate — bătea așadar în cincizeci de ani)
e gata să-mi dea de pomană un trenchi
(demodat firește dar cumpărat la Paris)

The Conversation

Finding out that I write poems
a painter inside of whom agedness shyly washes her feet
as in a plastic basin of hot water
(holy simplicity — he was about to reach fifty)
is ready to donate a trench coat to me
(out of fashion, of course, but bought in Paris)

e dispus să-mi plătească berea
și impertinența de a-mi trâmbița genialitatea,
totuși înjurându-mă protector
(cu o pereche de schiuri în trei culori
escaladase Înalta Societate
și n-a mai avut curajul să coboare)
totuși tușindu-mi în obraz
cu o anume căldură de clasic în viață
(ehei vremea când era cel mai cub dintre cuburi)
totuși și totuși
ce puteam până la urmă să fac
decât să-i confund numărul de telefon
cu nota de plată,
totuși și totuși
ce puteam până la urmă să-i strig
decât:
"algebră sentimentală
gol constructiv
auroră zaharisită,
bate de trei ori cu degetul
în pântecul maică-ti
și intră fără s-aștepți vreun răspuns"

he is willing to pay for my beer
and for my boldness in trumpeting my own geniality
yet protectively swearing at me
(with a pair of three-coloured skis
he has climbed the High Society Ladder
and no longer had the courage to get down)
yet, coughing in my face
with a certain warmth of a living classic
(alas, the time when he used to be the most cubic of all cubes)
yet and yet
what could have I done after all
except to mistake his phone number
for my bill,
yet and yet
what could have I yelled at him after all
but:
"sentimental algebra
constructive void
sugared aurora,
knock with your finger thrice
in your mother's womb
and enter without waiting for any answer".

Gellu Dorian

(b. 13 October 1953)

Beatitudine

Nu e mai mare bucurie, trupule,
decât noaptea ieșind prin oraș
privind haloul lunii mușcat de un nour,
privind semafoarele cum își schimbă culorile,
mașina cum spintecă aerul,
să vezi hoțul de flori
cum își sângerează mâinile
în fața exploziei trandafirului, să
fii absentul singurătății tale și
să treci dincolo de puterea ochiului tău
de-a privi, să vezi cum se înalță un murmur
din arbori,
cum, depărtându-te, te strigă pe nume

Beatitude

There is no greater joy, body of mine,
than going out in the city at night
watching the halo of the moon bitten by a cloud
and the traffic lights changing their colours,
the car cutting the air,
seeing the flower thief
bloodying his hands
with the explosion of a rose,
being the absentee of your loneliness
and going beyond the power of your eye,
watching a whisper
rising from the trees
and how, while you are departing, it calls your name,

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

ființa pământului, te strigi pe nume,
pierzându-te, o, trupule,
până la marginea orașului, unde
câmpia înnoptată e ca un doliu
pus timpului, unde dorința
te cutremură ca o veșnicie.

you creature of the Earth, you call your own name,
losing yourself, oh, body of mine,
towards the outskirts of the city, where
the darkened meadow of the night is itself a mourning
of time, where desire
gives you the thrills of an eternity.

Cele mai frumoase femei

Cărțile părăsite de oameni
sunt ca niște femei văduve și uitate în casele lor
din orașe și sate,
mistuite inimi, ca zidurile neîngrijite; —
în ele zac, poate, oamenii cei adevărați, cele mai curate iubiri
în ele încă mai sunt folosite învățăturile lui Neagoe
către fiul său Teodosie, în ele
memoria trecută sub vreme,
ideile ca niște fete nubile în prag nupțial —
părăsite, cărțile,
sunt adâncuri/înalturi în care mor de tristețe

The Most Beautiful Women

The books abandoned by people
are like widows forgotten in their houses
in cities and villages,
consumed hearts, like neglected walls —
perhaps the real people, the purest love stories rest within them,
the teachings of Neagoe Basarab to his son Theodosie
are still mentioned within their hearts;
there lies the forgotten memory,
the ideas like nubile girls on the eve of their wedding —
abandoned, the books,
are the depths/heights where the most beautiful women

cele mai frumoase femei.

die of sadness.

Ce rost are

Ce rost are inima care pe ea se tulbură,
ce rost ar avea ninsorile peste fructul necopt
mierla-n copacul desfrunzit,
cartea nescrisă-n mâna cititorului, ce rost ar avea,
dacă nici bine toamnă nu s-a făcut
și vântul cară peste câmpii orașele, ce rost ar avea,
de s-a întrebat cineva și de se-ntreabă
liniștea micei furnici să i-o dea să i-o ia,
ce rost ar avea — atât cât e viață
vieții viată să i se dea, să nu i se ia.

What Is the Point

What is the point of a heart troubling itself,
what would be the point of the snow falling over the unripe
fruit,
of the blackbird in the leafless tree,
of the unwritten book in the reader's hand, what would the point
be,
when no sooner has the autumn come
than the wind is carrying the cities over the plains,
what would be the point if someone has wondered or is
wondering
whether to give peace to the little ant or take it away,
what would the point be — as long as there is life,
life should be given life, life should not be taken away.

Elegie

Un sunet se aşază între privire şi auz,
dimineţi înşiruite anapoda
zgomotoase străzi, singuratice, nici într-un fel,
decât afişe întregi, sfâşiate,
ale unor concerte extraordinare, din veci, —
în al câtelea lustru al lumii? —
botanica este în toamnă,
spalierile uită să-i sprijine frunza,
ea, în privirea mea într-un singur poem
mi se cântă,
harnică inima trece-n elegie
ca-n gândul acela coborând din Rainer Maria Rilke.

Elegy

A sound is lying between my sight and my hearing,
mornings strung astray,
noisy, lonely streets, indescribable,
only posters — whole or torn
of some extraordinary concerts, long forgotten —
in which lustre of the world? —
autumn has come over the botanical garden,
her trellises have forgotten to support any leaves,
she is singing herself to me in my eyes
in one poem.
Diligent, my heart surrenders to an elegy
like that thought descending from Rainer Maria Rilke.

Mihail Gălățanu

(b. 11 September 1963)

La decupat

Am să tai cu foarfeca buzele tale,
după pahare.
Și ca să-mi împlinesc dambla
am să umblu ca nebunu', brambura, pân locale.

Tu o să țiți d-acolo, dă pă pahare,
adică buzișoarele-ți or să țape,
or să mă hulească,
și nicidecum cu hula cea de rând,
cu hula grea, dumnezeiască.

Și, din când în când, ca să-ți tacă fleoanca, fă, nepricopsito,
am să-ți ard câte-un sărut.

Cutting 'em out

With scissors I'm going to cut out your lip-prints
left on glasses.
And, to quench my desire,
I'm going to fool around and roam from pub to pub.

You're going to cry out there, from the glasses,
that is, your lips are going to cry out
and curse me,
not with a common curse,
but with a heavy curse, as if against God.

And, to make you hold your tongue, you, good-for-nothing,
I'm going to smack you a kiss from time to time.

Să nu mai auză lumea cum strigi și să vină peste noi
în timp ce io tocmai chinui buzele tale,
Le molestez pățimaș.

Fă, buze dulci,
fă, buze păcătoase,
care sărutași o sută de mameluci,
care ești un fel de-aspirator de scos moartea din oase.

Cu foarfeca de trandafiri, de vlăstari, de vie, de spini
alerg, mireaso, după buzele tale.
Tu te-nchizi în voalurile cărnii tale,
în pliurile cărnii tale ca-ntr-o rochiță cu volănașe...

Ce grasă ațățătoare ești,
cu șuncile tale până la nori,
cu șuncile tale plutind peste case,
cu bucele tale ca niște zepeline
cu bulanele tale pe care-aș scrie cu spray și evlavie tot felu' de
porcării
ca puștii înnebuniți după graffiti.
Scoală, graso, și dănțuiește,

This way people won't hear you shouting and won't come to
see us
just as I'm torturing your lips,
as I'm passionately molesting them.

You, sweet lips,
you, sinful lips,
who've kissed hundreds of mamelouks¹,
you, who are like a kind of vacuum cleaner used for vacuum
death out of bones.

With shears for roses, for offshoots, for vine or for thistle,
I am running after your lips, bride.
But you're hiding within the veils of your flesh,
within the folds of your flesh as in a frock with flounces...

What a rousing, fat lady you are,
with your blubber reaching the clouds,
with your blubber floating over houses,
with your big buttocks like zeppelins,
with your thighs on which I would scribble lots of ribaldry
with spray and piety, like kids who fill the town with graffiti.

Stand up, fatty, and dance,

până o să-ți intre nunta sub piele,
pân-o să te bronzezi la lumânările de nuntă.

Că bronzu'ista, de la lumânările de nuntă,
e ca și ăla de la lumânările de la botez
ca și ăla de la lumânarea primei comuniuni:
nu se mai ia decât cu bronzu' lumânărilor de mormântare.

Ce frumoasă ești așa bronzată la liturghie,
ce bine-ți stă la sfeșnicile bisericii bronzată.

Fumul lui "isaiia dănțuiește" a intrat în pielea ta
și s-a vârât pe sub țâțe
și s-a pitit acolo și nu mai iese,
până nu te-o dezbrăca mirele la noapte.

Lui i se administrează
fumu'ăsta-n doze letale.

O să moară după buricu' tău, fă,
o să crape după țâțele tale.

Că ca tine nu-s mai multe, magraoanco,
afumată cu izul Sfintelor Taine.

until the wedding gets under your skin,
until you get tanned in the light of the wedding candles.

'Cause this tan got from wedding candles
is like that from baptismal candles
and like that from candles of the first communion:
it won't go away till it's time for the tan of funeral candles.

How beautiful you are, tanned as you are, at the liturgy!
The tan from church candlesticks makes you so beautiful!

The smoke of the song *Isaiah is dancing* has got under your skin,
has got under your breasts,
has hidden there and doesn't want to get out,
until your groom undresses you tonight.

To him this smoke is administered
in lethal doses.

He'll be enamoured of your belly button, woman,
he'll be nuts about your breasts.

'Cause there aren't many like you, magrao⁶²,
scented with the odour of the Sacraments of the Church.

După ce tai io buzele dupe paharele tale
rămân paharele ciobite
și văduve după vechea lor stare.
Nici paharele fără buzele tale nu pot trăi
nici burdufe pline cu vin, nici pocale.

Toate se sinucid după ce buzele tale-au plecat
toate-și fac țandări bietu' lor corp,
își fac harakiri sau seppuku.

Toate se chircesc după buzele tale
li se-nvolburează sticla-n fața ochilor
se-ntunecă vederea lor de cristale; așa orbesc,
pentru cât le va mai fi rămas de trăit,

paharele dupe buzițele tale,

of-of-of, inimă-inimioară!

After I cut your lip-prints out from your glasses,
the glasses will remain chipped
and bereaved, seeking their former state.
Neither can the glasses live without your lips
nor the barrels with wine, or the goblets.

All of them will commit suicide after your lips leave
all of them will smash their poor bodies to pieces,
they will commit hara-kiri or seppuku.

All of them are doubled over your lips,
the bottle is swirling in front of their eyes,
their crystal sight is befogged. That's how the glasses get blind
for the rest of their lives,

seeking your sweet little lips,

oh, oh, oh, my heart, my poor little heart!

1. *mamelouk* = (here) somebody without personality, like a soldier who would do anything when ordered.

2. *magraó* = a non-gendered offensive appellation for a Gypsy, coming from the Romanian slang words *magraon*, *magraoan(c)ă*

Horia Gârbea

(b. 10 August 1962)

câinele meu era tânăr

era tânăr câinele meu
atât de tânăr și alb
cum alerga în iarba înaltă
ca un zeu care nu știe
nimic despre moarte
și abia ne cunoșteam atunci
tu eu și câinele
alergând în iarbă
sau pe un drum pe care
el câinele nu-l știa

era tânăr
eu eram bucuros

my dog was young

my dog was young then
so young and white
as it was running through tall grass
like a god who knows
nothing about death
and we were just getting acquainted then
you me and the dog
running through grass
or down a path that
the dog did not know

it was young
I was happy

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

de zilele calde și eram
stăpânul unui câine tânăr
apoi am fost
stăpânul unui câine matur
care învățase drumurile
un câine alb mare
știa acum aproape totul
pe dinafară
știam acum aproape totul
pe dinafară

de multă vreme mă cunoști
știi după cum respir
dacă sunt trist sau bolnav
și câinele meu
mare și alb
e încă tânăr
dar nu mai este
atât de vioi când aleargă

timpul a fost lung
acum ne cunoaștem
și câinele meu alb
e atât de bătrân

about the warm days and I was
the master of a young dog
then I was
the master of a mature dog
who had learned the roads
a big white dog
who knew almost everything then
by heart
I knew almost everything then
by heart

you have known me for a long while
you know by the way I breathe
whether I'm sad or sick
and my dog
big and white
is still young
though it's no longer
so brisk when it runs

it's been a long time now
since we've known each other
and my white dog
is so old

încât putem spune
"e încă tânăr"

that we can say
"it's still young"

corex

șase oameni
pot ridica un turn
în câteva ore

sunt tineri și albi
seara așteaptă tramvaiul
vorbind despre vreme

corex

six men
can erect a tower
in a few hours

they are young and white
in the evening they wait for the tram
talking about the weather

Bogdan Ghiu

(b. 5 July 1958)

Autostop

Sunt la tobe,
sunt la chitară,
sunt la saxofon,
sunt la pian
și cânt.
(Bat ritmul în tobe,
ating sau lovesc corzile,
apăs pe clape —
cânt, ce mai!)
(Sunt singur
și, cu pricepere,
fac să răsunе armonios,
tare, plin
instrumente special construite.)

Hitchhike

I'm on the drums,
I'm on the guitar,
I'm on the saxophone,
I'm on the piano
and I'm playing.
(I'm beating out the rhythm on the drums,
touching or striking the chords,
pressing the keys on the keyboard —
I'm actually playing!)
(I'm alone
and, artfully,
I'm making specially built instruments
vibrate harmoniously,
loudly, fully.)

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mtlc.ro>

București 2013

(Aici e lumină, de jur împrejur
întuneric,
ceea ce fac se aude până departe,
până la celălalt capăt.)
(În mijlocul luminii și în mijlocul sunetului
sunt eu și cânt,
eu care cântă.)
În mijlocul instrumentelor,
la instrumente
sunt eu și cânt:
chitarei îi ciupesc și îi lovesc
corzile,
tobelor le izbesc pielea,
îmi pipăi frumos sufletul în saxofon
și tăcerea în pian (spun).
Este lumină, sunt instrumente
anume — atent — făcute;
este lumină și se aude
foarte bine.
Sunt la tobe,
sunt la gitară,
sunt la saxofon,
sunt la pian,
cânt.

(There's light here, darkness
all around,
what I'm doing is heard far away,
at the other end.)
(Here I am, playing,
in the midst of light and sound,
it's me who's playing.)
Amid instruments,
here I am, playing
the instruments:
I'm pinching and striking the guitar
chords,
I'm hitting the drum skin,
I'm beautifully touching my soul on the saxophone
and the silence on the piano (I say).
There's light, there are instruments
specially — carefully — made;
there's light and the sound
is very good.
I'm on the drums,
I'm on the guitar,
I'm on the saxophone,
I'm on the piano,
I'm playing.

Poem străin

Mâine, poimâine o să începi să
spui azi, ieri.
O să începi să-ți umpli tot mai mult
cu ziare mototolite
ghetele, buzunarele, mânecile,
cuvintele.
Copiii ai să ți-i îndopi cu pâslă —
să crească odată.
Ai să sufli în suflet să se dezvolte.
Picioarul îți va călca tot mai moale.
Cineva te va antrena bătându-te la perete.
Ai să începi să spui anul trecut,
ieri, mâine, peste un an.
În ziarele pe care ți le-ai vârât în ghete
scria despre tine.

Alien Poem

Tomorrow or the day after you will start
saying today, yesterday.
You will start filling your boots, pockets, sleeves,
words
with rumpled newspapers
more and more.
You will force-feed your children with felt —
to make them finally grow up.
You will blow into your soul to make it ripen.
Your feet will step softer and softer.
Someone will train you bashing you against a wall.
You will start saying last year,
yesterday, tomorrow, a year from now.
The newspapers you stuff in your boots
will have written about you.

Adela Greceanu

(b. 1975)

* * *

Seara, mai ales, vedeam totul mărit, ca prin lupă: faptul că uitasem cheia la poartă și trebuia să mă întorc după ea, respirația unui om adormit care visează urât (știi că întotdeauna mi-a fost frică de oameni într-un fel sau altul, ei bine, într-o vreme îmi era frică de oamenii care dorm)... O scamă de pe covor pe care n-o ridicasem de câteva zile îmi atrăgea atenția mereu. De fiecare dată când voiam s-o ridic, ori suna telefonul, ori strănuta cineva... Toate aceste lucruri le imortalizam seara zgâriind cu unghia mușamaua de pe masă: o linie dreaptă pentru cheia uitată, o linie pentru respirația adormită care visează urât, alta pentru scama de pe covor în vârstă de trei zile, încă o linie pentru sunatul telefonului și lumina uitată la baie, pentru punctul în care clanța se va uni cu pragul și pentru crăpătura oglinzii care și-a ratat vocația.

* * *

In the evenings, mostly, I would see everything enlarged as through a magnifying glass: the fact that I'd forgotten the key in the gate lock and I had to go back for it, the breath of someone sleeping and having a nightmare (you know I've always been afraid of people one way or another, well, for some time I was afraid of sleeping people)... I kept spotting some fluff on the carpet that I had not picked up for a few days. Each time I wanted to pick it up, either the telephone was ringing or someone was sneezing... All these things I would immortalize by scratching the oilcloth with my nail: a straight line for the forgotten key, a line for the sleeping breath having a nightmare, another for the three-day old fluff on the carpet, another line for the telephone ringing and the light left on in the bathroom, for the point where the door handle would meet the threshold, and for the crack in the mirror that had missed its vocation.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

În fiecare seară adânceam cu unghia liniile din seara precedentă până când, în câteva luni s-a tăiat muşamaua.

Each evening I would deepen the lines of the previous evening with my nail until in a few months the oilcloth was torn to shreds.

* * *

Mi-am zis că peretele în care e decupată uşa pe unde ai intrat (când ai deschis-o, au început să cânte nişte glasuri, când ai închis-o în urma ta, au tăcut) mi-am zis că acela e un perete viu.

Cum stăteam cu picioarele lipite, m-am rotit pe un călcâi spre dreapta, astfel ca tălpile mele să formeze un unghi drept. Şi am văzut următorul perete. Cel de care te-ai rezemat. Am vrut să vin către tine, dar m-a strigat al treilea perete. "Ce frumos e!" am exclamat. Mi-ai spus că aceea e fereastra şi prin ea se vede puţin din stradă. De atunci iubesc nespus fragmentul acela de stradă, luminat de un felinar. Aşa i-ai spus. E un felinar bătrân, care moţăie, se clatină şi vorbeşte în somn.

Ce de pereţi are casa! E atât de greu să-i ții minte pe toți. Şi tu, văd bine, ești unul dintre ei. Nu-mi rămâne decât să fiu şi

* * *

I told myself that the wall in which they cut the door you had entered by (when you opened it, voices began to sing, when you closed it behind you, they went silent) I told myself that it was a living wall.

As I was standing, my feet close together, I turned on one heel, so that my soles formed a right angle. And I saw the next wall. The one you leaned on. I wanted to come towards you, but the third wall called me. "What a beautiful wall!", I exclaimed. You told me that was the window, and one could see a bit of the street out of it. Since then I've loved beyond expression that fragment of street, lit by a streetlamp. That's what you called it. It's an old streetlamp dozing off, swinging and speaking in its sleep.

There are so many walls in the house! It's so hard to

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

Bucureşti 2013

eu un perete și să aștept primăvara.

remember them all. And certainly you are one of them. All that's left for me to do is to be a wall myself and wait for the spring.

* * *

Limba mea desenează pe perete un întuneric ud. El nu se aseamănă cu întunericul din spatele casei, când sunt trimisă după nuci. El este un întuneric ce se usucă repede. Nimeni nu știe de el. Este ascuns după tăblia patului, cât de departe am ajuns cu limba.

În timp ce desenez, inima stă în vârful trupului. Ceva fierbinte urcă până sus.

* * *

My tongue is drawing a wet darkness on the wall. It does not look like the darkness behind the house, when I am sent to fetch nuts. It is a darkness that dries quickly. No one knows it. It is hidden behind the bed panel, as far as I could reach it with my tongue.

While I am drawing, my heart is at the top of my body. Something hot is going all the way up.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Ioana Ieronim

(b. 9 January 1947)

Terține printre blocuri

Cineva la etaj scutură așternutul
o cămașă de noapte planează
caută drumul cu brațele
atinge pământul o clipă, se ridică
...s-a oprit
pe gura ruginită de apă

la scara blocului
un băiat străveziu își repară bicicleta

o femeie târâie picioarele în papucii bărbătești,
duce-n spate crosnia de lemne: din crengile umede
printre sfori izbucnește un ram înflorit

Tercets Among Tower Blocks

Someone on the upper floor is shaking the dust off their sheets
a night gown is floating down
with groping arms
touching the earth for a moment, rising
... stopping
above a rusty hydrant

on the front steps of the tower block
a transparent boy is repairing his bicycle

a woman is shuffling her feet in men's slippers,
carrying a bundle of wood on her back: from the damp
branches

în fagurele cenuşiu neterminat bărbaţi cercetează muchiile
pipăie antenele boante pe care
noaptea nevăzut creşte betonul

prin şantier unul abia venit, în salopetă plină de var
împinge la o roabă goală
cântă o doină barbară de dragoste

dedesubt țevidile s-au rupt
seve curg fără oprire
pământul se învinețește

a blooming bough bursts through the strings

in the unfinished grey honeycomb, men are examining the
edges
feeling the blunt antennas on which
concrete grows unseen at night

on the construction site some new guy in lime-covered overalls
is pushing an empty wheelbarrow
singing a barbaric love *doina**

the pipes have broken below
sap is flowing continuously
the earth is turning black and blue

*doina = elegiac song typical of Romanian lyrical folk poetry and music

Metamorfoze

Doar el gonește câinii de la gunoaie
împarte cu ei bucățile folositoare
de gros ce e îmbrăcat pe ger
de la distanță zici că-i un robot

pornește în zori se ferește de lumea grăbită
cu fața lui căruntă e aproape invizibil

câinii îl urmăresc se țin pe-aproape
fiindcă tot el omul scurmă mai bine până la fundul ghenei
aduce la lumină mulțimi de oase și bunătăți alege ce-i face lui
trebuință
își umple traistele pune deoparte codri de pâine felii uscate de
cozonac
mere putrede coji de portocală

asa crește — în mahalaua lui înconjurată de blocuri —
cinci porci în fiecare an, de-ajung mari ca bivolii
și-i e frică să nu-i dea jos casa mărunță peticită cu tablă și
carton.

Metamorphoses

He is the only one who can drive away the dogs from litter bins
shares the useful parts with them
his clothes are so thick when it's frosty that
from a distance you would say he's a robot

he starts at the crack of day, avoids people in a hurry
his greyish face makes him almost invisible

dogs follow him they stay close
because the man digs better than them to the very bottom of the
litter bins
brings heaps of bones and goodies to light, picks whatever he
needs
fills his bags, puts aside rounds of bread, dried slices of pound
cake
rotten apples, orange peels

this is how — in his slum surrounded by tower blocks — he
breeds
five pigs a year, till they grow big as buffalos
and he's afraid they will destroy his small house patched with
iron plates and cardboard.

la Crăciun îi vinde și dă banii Feciorului să-și ia covoare
argintărie
jilțuri cioplite
ce-o vrea el, că e domn mare — ori nevastă-sa, cum e ea gingașă
în rochiile ei de mătase catifea numai flori și ape

at Christmas time he sells them and gives the money to his Son
to buy carpets, silverware
carved armchairs
whatever he wants, for he's a gentleman — or whatever his wife
wants, delicate as she is
in her silk or velvet dresses, all flowers and colours

Munci, zile, alunecări de teren (fragment)

În casa pustie femeia îl găsește pe Anghel
după sunetul difuzorului. Într-o cameră aproape goală,
Patul așternut ca pentru un pustnic, podelele curate scârțâie.
Bătrânul nu se clintește — odaia deschisă fără opreliști
potrivită pentru bezna lui fără sfârșit.
Stă pe marginea patului în cioarecii peticiți.
Femeia ocolește ochii orbului, se uită cu ochii ei văzători,
cu o adumbrire, o plecăciune, o umilință care s-o apropie
de adâncimea vederii lui nevăzătoare. Afară se întuneacă.
"Am început să uit culoarea frunzelor, da, se șterge amintirea."
Scândurile podelei curg de la picioarele ei la patul orbului.

Labours, Days, Landslides (fragment)

In the deserted house the woman finds Anghel
following the sound of the loudspeaker. In an almost empty
room,
the bed made as though for a hermit, the clean floor creaking.
The old man isn't moving — the room wide open without
obstacles,
suitable for his endless dark.
He is sitting on the edge of the bed in his patched tight peasant
trousers.
The woman avoids the blind man's eyes, looking with her
seeing eyes,

“Acum eu trăiesc cu viață de la câini, de la șerpi, de la păsări.
Anii mei de om s-au terminat demult.”
El orbul zugrăvit pe bolta de sunet.

she senses shadings, bowing with a humility that brings her
closer
to the depth of his unseeing sight. It is getting dark outside.
“I’m beginning to forget the colour of the leaves, yes, my
memory’s fading.”
The floor boards flow from her feet to the blind man’s bed.
“I lead a life that comes from dogs, from snakes, from birds
now.
My human years ended long ago.”
A blind man depicted in a vault of sound.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Vasile Igna

(b. 4 March 1944)

Cartier V

Seară clandestină
Sub pavăza lunii țânțarii străbat
fâșiile lămpii cu gaz. Sânge putred
traversează arterele, taine ale
unor întâmplări în lumină.
Și greierul. Bătând în tâmpla
blocurilor de beton
ca un ornic brutal.
Și luna. Furișată
Între cratițele bucătăriei
poleind singurătatea
cu o hrană celestă.

District V

Clandestine evening
Under the moon's shield, mosquitoes are crossing over
the stripes of the gas lamp. Rotten blood
is running through the arteries, mysteries of
things happening in the light.
And the cricket. Chiming at the temple
of concrete blocks
like a brutal clock.
And the moon. Sneaking
among the pots in the kitchen
gilding solitude
with celestial food.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Motel

Într-o cameră de motel la marginea autostrăzii
ploaia bate cu degete de sinucigaș în ferestre
mirosurile bucătăriei se furișează.
prin crăpăturile ușii.

Ai vrea să se aprindă focul în cămin
caloriferu-i rece

dincolo de geam aripile pășărilor
retează tulpinile ploii cu o lamă tocită.

Ai vrea să ai o carte cu paginile netăiate
să citești despre călătorii opriți în moteluri
și despre ploaia bătând cu degete
de sinucigaș în ferestre.

Într-o cameră de motel la marginea nopții
crezând în duioșia florilor de plastic
în dinții frigului mușcând din întuneric
singurătatea lasă loc vinovăției
un oaspete uitat printre păcate
mărgăritar hulit de insomnie.

Motel

In a motel room on one side of the motorway
rain is knocking against the windows with suicide's fingers
flavors sneak in from the kitchen
through the door cracks.

You wish the fire would be lit in the fireplace
the heater is cold

beyond the window birds' wings
are cutting off the stalks of rain with a dull blade.

You wish you had a book with uncut pages
to read about travellers stopping in motels
and about the rain knocking against the windows with suicide's
fingers.

In a motel room on one side of the night
believing in the sensibility of plastic flowers
in the sharpness of the wind biting out of the dark
solitude leaves space to guilt
a guest abandoned among sins
a lily-of-the-valley cursed by insomnia.

Te întreb

Te întreb dacă sub pământ nu-i mai multă
lumină. Dacă soarele nu-i mai rotund, mai
Strălucitor. Dacă aerul nu e
mai limpede și mai ușor.
Cine aruncă peria, piaptănul și de ce
tocmai acolo unde nu răsare luna nouă,
unde frunza nu mișcă și plânsul nu se aude?
Cine împodobește cu flori de gheață
această ficțiune atât de reală,
dulce ca o suferință atroce?
Apoi, nu mai întreb nimic.
Urmez pâraul ce taie în două ținutul
și liber ca pasărea mă strecor până
în miezul întunericului, unde
domnesc dușmanii
și complicitățile lor cu capete țuguiate.
La hotar, cineva zornăie cheile și
taie felii de negură sângerie,
le pune-n cutii, le adună.
Una cu una, una cu alta.
Și chiar dacă suma e moartea,
e ea ce ne ține în viață.

I Ask You

I'm asking you if there isn't more light
beneath the ground. If the Sun isn't more round, more
shining. If the air isn't
clearer and lighter.
Who's throwing away brush and comb and why
precisely there, where the new moon doesn't come up,
where a leaf never moves and a cry can't be heard?
Who's using ice flowers to decorate
this fiction so real,
and as sweet as atrocious pain?
Then I'm asking you nothing at all.
I'm following the stream that splits the realm into two
free as a bird I'm steal into
the heart of darkness, where enemies
and their accomplices with pointed heads reign.
At the border, someone's clinking keys
cutting slices of blood-red darkness,
putting them into boxes, saving them.
This goes with this, that goes with that.
Their sum is death, and yet
death keeps us alive.

Nora Iuga

(b. 4 January 1931)

Băieții ăștia slabi

Băieții ăștia slabi
care seamănă cu mine;
bărbatul meu
și vânzătorul de lămâi
și muzicantul și șoferul,
scheletele astea frumoase
cu flori la încheieturi,
prăbușite sub povara lebedelor
care le cântă în cârcă,
cum îngenunche seara
înainte de a-și face crucea
pe pântecul meu
și-alunecă în mări

These Skinny Boys

These skinny boys
resembling me;
my man
and the lemon-fruit seller
and the minstrel and the driver,
these fine skeletons
flower-wristed,
fallen down under the burden of swans
singing on their backs,
they kneel at night
before crossing themselves
on my womb
and glide towards seawater

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

ca peștii prelungi și galbeni,
ca frunzele lunii fanate
trecând peste mine
fără să-mi miște lumina.

as long yellow fish,
as withered moon leaves
treading on me
yet leaving my light untouched.

4 aprilie 1944

Cum știu picioarele drumul lemnului
dincolo de așternuturile verzi,
de lacrimile martirilor carbonizați
în acel început de aprilie
când ne-am ascuns în șifonier
să nu ne găsească poștașul
cu somația de chirie.

Li-li-liliana...
pe-o placă de patefon
și păsările cereau prea multă pâine
pe balcoane
și noi care făceam copii ca să uităm

4 April 1944

The feet know well the way of wood
beyond the green layers,
beyond the tears of the carbonized martyrs,
that early April
when we hid in the wardrobe
for fear the postman with the rent bill
might find us.

Li-li-liliana...
the gramophone was playing
and the birds
were asking for too much bread
on the balconies

sau doar să amânăm acele insule
cu viața prinsă-n scobitoare
ca o măslină uleioasă.
Li-li-liliana...
la patefon
și noi ne sărutam în șifonier
și pompele funebre sunau la vecin
și iar ne sărutam c-o legitimă bucurie.

and us — we were making babies to forget
or to defer those islands,
our lives pinned in a toothpick
as some greasy olive.
Li-li-liliana...
on the gramophone
and us — kissing in the wardrobe
and the undertakers ringing at the neighbour's door
as we were kissing again, legitimately happy.

O femeie râde

pasăre albă fără cap
femeia râde în bucătărie

septembrie e-un gând
și noaptea un ziar
cu textul sfâșiat la jumătate
numește o lumină ca un strugure
numește un adolescent

Woman Laughing

headless white bird —
the woman laughing in the kitchen

September — a thought;
the night — a newspaper
its message torn into halves
show me a grape-shaped light
show me an adolescent

care-l citește pe novalis

reading Novalis

pasăre albă fără cap
noaptea trebuie să dormim

headless white bird
we have to sleep at night.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mtlc.ro>

București 2013

Mircea Ivănescu

(26 March 1931-21 July 2011)

Pisica se leagă de casă

Dimineața m-am întors acasă — mă străduiam să fiu fără gânduri.

Trebuia doar să-mi iau niște cărți — am intrat repede.

Înăuntru, hallul întunecos, cu mobile grele, înghesuite, și oglinda adâncă, peste bufetul din fund, pândindu-mă cine știe de când — (oricât de repede mi-am ferit capul, și m-am surprins zvâcnindu-mi și mâna peste obraz, am apucat să mă văd — are să rămână mereu povestea aceasta cu chipuri despre mine însumi intrând, într-o dimineață, mult după zori, vara, când se face lumină în casa pustie, unde n-am mai dormit de mult?)

Am trecut repede prin hall. În camera mea era întuneric aproape

The Cat Is Part of the House

In the morning I returned home — I was trying hard to avoid thoughts.

I only had to fetch some books — I entered quickly.

Inside, the dark hallway, with crowded, heavy furniture, and the deep mirror, above the sideboard at the back, lying in wait for me

for ages — (no matter how fast I ducked my head, tried not to see, raising my hand quickly to my cheek, I beheld myself — will they be here always, my own faces entering

one summer morning, long past dawn, when light fills the deserted house where I have not slept for a long time?)

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

— draperiile trase — patul cu rafturi și ladă, acum legănându-se, când m-am oprit, amețit, în prag, să-mi amintesc ce vroiam să caut. O, aș fi vrut să stau pe marginea patului, cu capul în mâini.

Am străbătut camerele. Liniște. Aer închis. Nu mai știu ce am făcut — nu mă gândeam la nimic. Când am ieșit în curte — în lumină, în aer? și am coborât treptele, am văzut în curtea mică din spate, pisica. Ședea, calmă, și mă privea — fără uimire, fără cunoaștere, ca pe o umbră. Dar când am mers către ea, a fugit, privindu-mă peste umăr. Când am ieșit de pe strada mea era dimineață de-a binelea — vară, lumina în care în copilărie mă duceam la școală, și atunci fără gânduri. Mult mai târziu mi-am dat seama că nici n-am știut când am început să mă gândesc, atunci, dimineața, la altceva. Pisica n-am mai văzut-o câteva zile după aceea.

I passed through the hallway quickly. It was almost dark in my room —

the curtains drawn — the bed with its shelves and chest, now swaying,

when I stopped on the doorstep, dizzy, to remember what I wanted

to look for. Oh, I would have liked to sit on the edge of the bed, head in my hands.

I went through the rooms. Silence. Stale air. I cannot remember what I did — I was without thoughts. When I went out into the courtyard — into the light, into the air? and I walked down the steps,

I saw in the small backyard, the cat. It lay there, calm, and watched me — without surprise, without recognition, as though I were a shadow.

But when I moved toward it, it ran away, watching me over its shoulder. When I left my street it was already morning — summer, the light in which I made my childhood way to school, then too, without a thought. Only later, did I realize I had not been aware when my thoughts began drifting to something else in the morning.

I did not see the cat for several days.

Ploaie

Am citit un poem japonez în care spunea:
A început toamna. Astăzi, marea și câmpurile
sunt deopotrivă de verzi. Poate marea.
Azi-dimineață strada era cenușie, și ploaia
ca în singurătățile din adolescență, când nici nu mai vrei
să citești. Singur în camera pustie
— prea devreme — citind poemele ca niște pietricele de gheață,
mereu ispitit să le arunc în pahar.
Și afară, ploaia suflând în sticlele ochelarilor,
ca în filmele polițiste în parbrizul taxiului.

Jocularități

pe vremuri, mă gândeam că totul e asemenea unui joc,
în care cine din fața ta îți arată deodată
câteva degete desfăcute, când îți întinde pumnul spre tine,
și tu trebuie, în aceeași clipă să-ți zvâcnești pumnul spre el

Rain

I have read a Japanese poem which said:
Autumn has begun. Today, the sea and the fields
are equally green. Maybe the sea.
This morning the street was ashen, and it rained
as in the loneliness of adolescence, when you do not even want
to read any more. Alone in the empty room
— too early — reading the poems resembling little ice pebbles,
always tempted to throw them into my glass.
And outside, the rain blows against my spectacles,
as it hits against a taxi windscreen in detective movies.

Jocularities

long ago, I thought that everything was a game,
in which somebody in front of you suddenly showed you
several outstretched fingers, then thrust his clenched fist toward
you,

și să-ți desparți același număr de degete, altminteri
ai pierdut. — îmi spuneam , dacă se întâmplă ceva, totdeauna,
în tot ce facem? în orice împrejurare în care ne pune viața?
și trebuie mereu să arătăm același număr de gesturi, aceeași
mișcare, căci altfel am pierdut — și chiar pierdem,
desigur, de cele mai multe ori — doar e un joc,
și cel care stă în fața noastră își mișcă larg
brațul — și întinde pumnul spre noi, deodată zvâcnindu-l,
ca o amenințare, spre noi — și noi trebuie să facem la fel.
și din asta e făcută întreaga viață —

and you had to throw your fist toward him, at the same time,
and unclench the same number of fingers, otherwise
you lost. — I would tell myself, what if it always happened this
way,
in everything we did? in every circumstance life put us into?
and we must always make the same gestures, the same
move, otherwise we lose — and do we lose,
certainly, most of the times — it is, after all, a game,
and the person in front of us moves an arm widely —
and stretches a fist toward us, suddenly throwing it
at us like a threat — and we must do the same.
and this is what your whole life is —

Irina Mavrodin

(12 June 1929-22 May 2012)

Lumina

M-ai izbit atât de tare
m-ai împrôscat cu
atâta ură
încât

încep să strălucesc
ca un potir
de argint
pe un altar

Light

You have smashed me so hard
you have tarnished me with
so much hatred
that

I start glowing
like a silver
chalice
on a shrine

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Iluminare

O ușoară confuzie
între pământ și apă
între apă și cer
atâta cât viața să

poată fi trăită

Îmi spun

Un mare vultur
un mare lup
îmi spun
cum trebuie să țin în mână
un fir de pădăie
o floare galbenă
în fiecare dimineață
cântă
un cântec
despre lucruri
pe care le-am uitat

Enlightenment

A slight confusion
of earth with water
of water with sky
enough for life

to be lived

They Tell Me

A big eagle
a big wolf
tell me
how I should hold a dandelion blade
in my hand
a yellow flower
sings
a song
every morning
about things
I have forgotten

Cu violență și iubire

Cu violență și iubire
apropie-te
de punctul central
ascultă materia
așa cum doctorul ascultă
plămânul roz
așază-te în firida aceea

în locul acela vital.

Tempestuously and Lovingly

Tempestuously and lovingly
come near
the tipping point
listen to the essence
as the doctor listens to
the pink lung
sit in that alcove

in that vital place.

La lumina aceea nu se poate ajunge

La lumina aceea nu se poate ajunge
acum și cu gesturile acestea
ci numai printr-un ocol
pentru care nu sunt vorbe

That Light Cannot Be Reached

That light cannot be reached
now and with these gestures
but just by taking a detour
for which there are no words

unde este chipul luminat
și iarba peste care
cu tălpi de carne umblă
tălpile tale de carne sunt

where is the enlightened face
and the grass on which
flesh soles are walking
your soles are flesh

Când luminoasa tulburare

Când luminoasa tulburare
copacul mi l-a doborât
când smulse rădăcinile încrezătoare au fost
din hrănitorul pământ
când apele adânci au potolit trupul de lemn
cu ale morții vedenii
la tine m-am întors
făptură copilăroasă și plină de tărie
rupt este marele zăgaz
fluviul de păcură crește-n prăpăstii
în mijloc stai cu degetul alb arătând
drumul

When the Shining Turmoil

When the shining turmoil
cut down my tree
when the confident roots were removed
from under the nourishing ground
when the deep waters calmed down the wooden body
with the visions of death
to you did I come back
you, childish being of fortitude
broken is the big hatch
the black oil river is rising in abysses
right in the middle you stand , your white finger pointing at
the way

Virgil Mihaiu

(28 June 1951)

Perpetuum mobile

casa de nebuni
se învecina cu
casa de nașteri

dincolo de prag
erau salvatorii națiunilor
părinții popoarelor
genialii conducători

mame din toate țările
continuau să-și facă datoria

casa de nașteri
se învecina cu

Perpetuum mobile

the madhouse
was next to the
maternity house

behind that door
there were the saviours of nations
the founding fathers of peoples
the brilliant leaders

mothers from all countries
continued to do their duty

the maternity house
was next to the

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

casa de nebuni

madhouse

Caracatița

glanda secretă
secretează poeme
în secret
secretarul
se crede poet

The Octopus

the secret gland
secretes poems
in secret
the secretary
thinks he is a poet

Futurologie

Abia mai ridic
Cortina de aer poluat
Peste peisajul matinal

Futurology

I can barely lift now
The curtain of polluted air
From the morning scenery

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Copilul nou-născut
Are deja
Coșmaruri

The newborn baby
Already has
Nightmares

Peste puțin timp
Poemele vor semăna cu
Manuscrisele de la Marea Moartă

Soon
The poems will look like
The Dead Sea scrolls

Și încă oamenii
Vor spera că viitorul regim social
Le va aduce fericirea

And people
Will still hope that the future social regime
Will bring them happiness

Transilvania

nu o parte din europa
ci o parte din paradis
spălându-mi zilele vieții
înseninându-mi moartea
sub sigiliu de vis

Transylvania

not a part of europe
but a part of paradise it is
washing the days of my life
turning my death into bliss
under the seal of dreams

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Ioan Moldovan

(b. 20 March 1952)

O zi întreagă să tot fii spiritual, *hélas!*

Beau bere de unul singur
alții călătoresc mai departe

mâna mea e mâna mamei
dar nu prea văd bine

ei însă vor fi foarte atenți și vor rămâne
foarte nelămuriți

uneori bătrânul dascăl vrea totuși
să spună ceva și vai stelele-s deja sus

A Whole Day to Be Spiritual – *Hélas!*

I'm drinking beer on my own
letting the others travel on

my hand is my mother's hand
but I can't see very well

the others will listen carefully but will be
completely unenlightened

it's just that sometimes the old teacher wants
to say something – but sadly, the stars are out already.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Primejdii

La noi de-o vreme-i un triunghi bermudic
a dispărut caietul cu numere de telefon
și-a dispărut o ridiche neagră

E primejdios să trăiești la noi
e și mai primejdios să mori

Așa că seara bem vin, mâncăm nuci uscate
și trăncănim despre și chiar despre

dar e foarte primejdios

Ludwig dragă

tu, care ai fost fericit
și tu, care n-ai fost fericit
auzi pe băiatul din curtea blocului
mamiundeitati

Risky

We've had a Bermuda triangle here for a while
the address book has vanished
and so has a black radish

It's risky to live round here
but it's even more risky to die

So we spend our evenings with wine and peanuts
we even talk about and about

at our own peril

Dear Ludwig

you, who have been happy
and you, who have not been happy
can hear the boy on the stairwell:
mummywheresdaddy

mamiundeitati

Și eu fără mine
orfan pregătind mâncăruri pentru viitor
și în paharul de bere nemțească bule mereu suind
într-o aspirație misterioasă
precum muzica ta

poate ninge cât o vrea
eu mi-am pierdut pixul pentru ninsori
și nimeni n-o să se simtă melancolic din pricina asta

îți spun
că Janice moartă demult
cântă totuși pentru ultimii nuntași

și eu umblu pe artere pustii
burdușit de scrisori fericite

mummywheresdaddy

And me without myself
an orphan preparing food for tomorrow
the German beer with bubbles that rise
in mysterious aspiration
like your music

let it snow as long as it will
I have lost my pen for snowfalls
and who will be sad about that?

Listen! Janice is dead and gone
and yet she sings
for the lingering wedding guests

and I wander the desert roadways
with my pack full of happy letters

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Glorie

celălalt se uită peste umărul meu
cunosc imaginea, a avut gloria ei în cărți prețioase
acum însă lucrul chiar mi se întâmplă
nu sunt nevăzut
o balanță a neantului, sarcinile zilei pe hârtiuțe ori în catastife
inutile
zilele trecând fulgerând de frumuseți
nesfârșitele imposturi — și viața s-a dus

Glory

the other one is looking over my shoulder
I know this image, it had its days of glory in precious books
but now it's happening to me
I'm not unseen
a balance of nothing, the day's tasks on bits of paper, in useless
ledgers
days pass flaring with beauty
the endless impostures — and life has gone by

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Ion Pop

(b. 1 July 1941)

Trei puncte

Port trei puncte negre-n ochiul stâng —
În graba nașterii lumina
Nu m-a acoperit în întregime.

Tăcute, neșterse, la aceeași distanță mereu,
Ziua întunecate, strălucitoare noaptea,
Refac un triunghi ceresc —
În el ezită zborul unui vultur,
Un alb triunghi de nor o clipă se desparte
Însingurat, de sine, încremenind o vreme,
O margine se-așează pe nesfârșitul verde.

Să am înfipti în mine trei țaruși

Three Dots

I bear three black dots in my left eye —
In the rush of birth the light
Did not cover all of me.

Silent, ineffaceable, always keeping the same distance,
Dark by day, shining by night,
They recreate a heavenly triangle —
In it hesitates an eagle's flight,
A white triangle of cloud is detached,
Isolated from itself, stone-still for a while;
One margin alights on boundless green.

To have three stakes piercing me,

Ce ținutiesc trei stele al căror loc e-n largul cer,
E-o scurtă, vinovată bucurie.

Cândva, un vânt trecând abia simțit
Le va elibera, lăsând trei goluri.
Voi fi așa ușor, că aş putea atunci
De trei ori peste cap să mă învârt
Și pasăre, ori altă zburătoare să devin.

Oră

Pentru I.

Totul devine foarte încurcat —
văd cum fluturii se izbesc de flori ca de pietre,
cum se sfărâmă și cad în iarbă,
în aer explodează gaițe în albastru,
se sting, dintr-odată, cu pocnet, caisele.

Doamne, ce se întâmplă, Doamne?
Tu stai lângă mine, te uiți speriată în palma mea dreaptă

Fixing three stars that belong in the sky,
Is a brief, guilty joy.

Some day, a wind passing almost imperceptibly
Will release them, leaving three holes.
Then I shall be so light, I can
Turn three somersaults
And turn into a creature of the air.

Hour

For I.

It all becomes very intricate —
I can see the butterflies crash into flowers, as if into stones,
how they shatter and fall on the grass;
in the air, jays explode into blueness,
while apricots vanish with a pop.

Oh Lord, what's happening, Lord?

În care, ca groase omizi,
Se umflă și viermuiesc liniile.

O, spaima ta, o,
târzia mea dragoste!

Zăpadă pe un scaun

Nu s-a întâmplat mai nimic.
Doar că lângă scaunul pe care stam,
așteptând pe peronul gării,
pe alt scaun au început să se strângă
foarte încet, aproape temându-se,
fulgi ușori de zăpadă.

Fără contururi, fără un chip anume,
se-alcătuia alături Cineva, —
nu mai eram chiar singur.

Se afla — simțeam aproape temându-mă —

You're sitting by my side, gazing frightened at my right palm
On which, like thick caterpillars,
The lines are swelling and crawling.

Oh, your fearfulness, oh
my tardy love!

Snow on a chair

Hardly anything happened.
Except that next to my chair,
As I waited on the station platform,
on another chair, there began to gather
very slowly, almost fearfully,
light snowflakes.

Without contours, without a distinct face,
beside me Someone was taking shape —
I was no longer alone.
Almost afraid, I sensed there was
a good deal of Someone

foarte mult Cineva
în acel Nimeni alb, pe care
o clipă
îl puteam chiar pipăi.

Fără să știu de ce, am adunat
cu palma caldă stratul alb și rece
ce-n pumnul strâns, firește, s-a topit, —
n-a mai rămas din el decât un abur
și-apoi nimic.

Dar am știut atunci
că însuși Tu ai stat un timp pe scaun,
că marea judecată începuse.

in that white Nobody, whom
for a moment,
I could even touch.

Without knowing why, I swept
my warm hand over the cold white layer
which, naturally, melted in my fist —
nothing was left but a vapour,
then nothing at all.

But I knew
it was You who sat on that chair for a while,
that the great judgment had begun.

Valeriu Mircea Popa

(b. 4 October 1947)

Orga

un punct se dizolvă deasupra
culorilor noastre vii și neliniștite

o parte din celulele trupului își pierde
identitatea nu-ți mai aparțin

frunze, lumini sălbatice pâlpâie
de-a lungul apei

și fibrele fiecărui mușchi explodează
întinse la limita suportabilului pentru ce
în numele a ce să judec?

The Organ

a point dissolves above
our bright and restless colours

part of your body cells lose
their identity they no longer belong to you

tree-leaves, wild lights flicker
along the watercourse

and the fibres of each muscle explode
strained beyond endurance for what reason
or in the name of what am I to judge?

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

liber un horcăit al delfinului două sunete
prelungi și grave carnea plutind în zdrențe

free a dolphin's gurgling two sounds
prolonged and grave the flesh floating in rags

Manechinul de lemn

despre ce să vorbim acum după atâta vreme
a mai rămas doar o linie prelungă
șerpuitoare septembrie își dă foc
la capătul nisipului și nu departe
copiii învață acupunctura pe un manechin de lemn
ascuțitele sârme de aramă ajung uneori
până în propriul creier proiectează pe ziduri
umbre himere cândva și eu
am fost asemenea lor și eu am crezut că sunt
nemuritor și acum aproape nimic nu mai știu
despre mine aproape nimic despre ce
să mai vorbim întotdeauna un măr așezat
lângă alt măr arată direcția vântului tu ai murit
sau eu am murit și atunci stăm alături
pe treptele casei fumăm nu departe

The Wooden Mannequin

What could we talk about now, after all this time
what's left is but a prolonged line
meandering September sets itself on fire
at the end of the sand and not faraway
the children are learning acupuncture on a wooden mannequin
the sharp copper wires sometimes reach
their own brain they project on walls
shadows chimeras once, I too was
like them I too believed I was
immortal and now I hardly know anything
about myself hardly anything what else
shall we talk about always an apple placed
next to another apple indicates the wind's direction you've
died
or I have died and then we're sitting side by side

la capătul nisipului copiii se joacă
lângă manechinul de lemn

on the house's front steps we're smoking not far
at the end of the sand the children are playing
near the wooden mannequin

Mai mult decât viața

uneori seara
după ce îmbătrânise
îmbrăcat în halat și papuci
se plimba prin casă bombănind:
"doamne, oare toate melodiile frumoase
trebuie să aparțină necuratului?"
acum el este mort
și nu vom afla niciodată
care ar putea fi deosebirea dintre diavol
și bunul Dumnezeu așa că imaginea
unor tuburi de orgă (J.S.Bach – Orgelwerke
Dresden – 1982) ne inspiră la fel de multă teamă
sau respect ca și oasele pe care le găsești
aruncate de mare pe țărm și oare asta

Longer Than Life

sometimes in the evenings,
when he had got old
wearing his dressing gown and slippers
he walked about the house mumbling:
"God, why is it that all the beautiful tunes
must belong to the Evil One?"
now he is dead
and we shall never learn
what could be the difference between the devil
and God the merciful so the image
of some organ pipes (J.S.Bach – Orgelwerke
Dresden – 1982) inspires in us as much awe
or respect as the bones one finds
washed from the sea to the shore and could this

ar putea să însemne că suntem mai vinovați?
mai puțin înțelepți? “nimic
nu se dezvăluie fără margini” în tunicul
se usucă sub frunze unul dintre noi
cântă un preludiu de Johann Sebastian
prima coardă a instrumentului este din oțel
se numește nayaki
și sunetele ei durează
mai mult decât viața

mean that we are guiltier?
less wise? “nothing
reveals itself boundlessly” the darkness
is drying up under the leaves one of us
is playing a prelude by Johann Sebastian
the instrument’s first string is made of steel
it is called nayaki
and its sounds last
longer than life.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Adrian Popescu

(b. 24 May 1947)

Portret posibil

Mâinile oamenilor îți fac rău,
Noaptea hoarde nesfârșite de viespi
Îți înțepă lobul urechii.

Nările tale despart mirosul
De mortăciune și gheață
De alge putrezite și flacără.

Iubești nu steaua sau piatra
Văzduhul dintre ele.

Rudele tale sunt o scoică
Și mușchiul de pe olane.

Possible Portrait

People's hands do you harm,
At night endless hordes of hornets
Sting your ear lobe.

Your nostrils part the smell
Of carrion and ice
Of rotten algae and flame.

You love neither the star nor the rock
But the sky between them.

Your kin are seashells
And the moss in roof gutters.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Potecile

Din vestiarele atleților în cămăruța muzicanților,
din cabinele cu oglinzi ale actorilor la marile
fierăstraie circulare

De la capcanele braconierilor la flotațiile răbdătoare,
(unde se spală-nțelesul lumii de mâl și nisipuri)
din grohotișuri spăimoase în văi obscure

Unde naiba duc ele potecile, unde ne scot
într-un crâng primăvărat, nicăieri, aici,
acolo, dincolo.

Un camion

Un camion cu prelată trece pe șoseaua umedă
Pânza tare foșnește pălmuită de vânt
Miros de fructe, gudroane și ulei

The Paths

From athletes' locker-rooms to the musicians' little room,
from actors' mirrored dressing rooms to the big
circular saws

From the poachers' traps to the patient in flotation,
(where the world's meaning is washed of ooze and sands)
from fearful screes to obscure valleys

Where on earth do they lead, the paths, where do they take us
in a summer grove, nowhere, here,
there, beyond.

A Lorry

A tarpaulined lorry passes on the wet road.
Slapped by the wind the hard cloth rustles,
a smell of fruit, tar and oil

răzbate dinăuntru.
Dacă-ncetinești, numai o clipă, la cotitură
am putea urca dintr-un salt;
cuibăriți printre lăzile strălucitoare și sacii negri

am ajunge fără-ndoială la țintă.

breathes from the inside.
If it slowed down, just for a moment, at the turn
we could just hop on;
nestled among the shining crates and black sacks

we would no doubt reach our destination.

Șopârle mici

...șopârle mici verzui
care astă toamnă năpădiseră bazinul gol de înot
clorul le amețise și iată-le lunecând pe
umezeala cimentului asemeni lor caut o
fisură minusculă
să mă întorc printre arbori și pietre
în soarele altui anotimp.

Little Lizards

...the little greenish lizards
that invaded the empty swimming pool last autumn
were made dizzy by the chlorine and here they are slipping on
the cement wetness — like them I am looking for a
tiny crack
so as to return among trees and rocks
under the sun of another season.

Câtă vreme

Câtă vreme nu m-am gândit la mâinile tale,
la ochii ce nu mă privesc niciodată direct,
zburătoarea n-a mai venit în pervaz,
să-și caute tainul de firimituri, la vecernie.

Și iat-o azi, turturica pudică (un inel are la picior,
ca o cătușă indestructibilă, indisolubilă) gonind un
stol de gureșe vrăbii din geamul bucătăriei.
Și peste puțin, sunt sigur, telefonul va suna,
filtrând un păcănit o izbitură de gheață în bord,
un fâlfâit neclar de semnale luminescente morse
ca steagurile pe ceață între două nave ce se apropie
în zona Marilor Lacuri.

As Long As

I have not thought about your hands,
about your eyes that never look me in the face,
and the bird has not flown to the sill
to seek its share of crumbs at vespers.

Here it is today, the modest turtledove (a ring round its leg,
like an indestructible, indissoluble shackle) driving away a
flock of garrulous sparrows from the kitchen window.
And before long, I'm sure, the telephone will ring,
filtering a popping sound, a blow of ice on ship board,
a vague flicker of luminescent Morse signals
like the flags through the fog between two approaching ships
in the Great Lakes region.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Nicolae Prelipceanu

(b. 10 August 1942)

O continuare

Cred că eram în baie
acolo unde
gol în apa fierbinte
astfel spălat
ipotetic
de toate păcatele
poți primi chemarea
spre lumea cealaltă
ca și cum ai primi
cheia unui alt apartament
din lumea aceasta

Sequel

I think I was
in the bathroom,
the place where
naked and soaking in hot water
all sins washed away
presumably
one can embrace the calling
of the world beyond
as if receiving
the key to a different house
in this world

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Himalaya O.K.

Îmbracă-te și scrie-ți poemul
printre dicționare și ceasuri
printre ochelari de soare și
printre mine și printre tine

câte clipe ține poemul să nu mă întrebi
câte ore au trecut nu se știe
îmbracă-te și privește pe geam
cum pleacă păsările și animalele

o furnică ți se mai urcă pe trup
și strigă Himalaya O.K.

Himalaya O.K.

Get dressed and write down your poem between dictionaries
and clocks
between sunglasses and
between me and you

don't ask me how long the poem might last
no one knows how many hours have gone
get dressed and look through the window
watch the birds and animals departing

yet an ant climbs up your body
shouting Himalaya O.K.

Plimbare pe strada zece mese

în fața frizeriei un smoc de păr roșu
smuls din capul cuiva

A Walk on Ten Tables Street

in front of the barber's shop a mop of red hair
from somebody's head

mă feresc să-l calc
îl evit
ca pe-un mic animal
încă în viață
dar bine domle mă-ntreabă
un diavol mărunț
ăștia nu-l taie?

try not to step on it
I avoid it
as if it were a tiny creature
still fully alive
well sir asks
a little devil
I thought they cut it off here!

Abuz de virgule

acum, după mulți ani de atunci
nu ne mai iubim ore și ore în șir
în locul dragostei fizice stă
rânjind ironic munca
intelectuală

acum, după multă vreme îndrăznesc
să pun prima virgulă într-un vers
poate pentru că tu lipsești
altfel decât altădată
poate pentru că suntem amenințați

Abuse of Commas

now, after so many years
we no longer make love for hours and hours
instead of physical love has risen
the mocking grinning face of
intellect

now, after such a long time
I dare put a comma in a verse
maybe because you are absent
in a different way
maybe because we are threatened

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

de tăcere
de-ncremenirea corpului

virgule vechi, dinainte de mine,
îmi cad în pagină
așa, dintr-odată

nu exagera nu abuza nu te bucura
căci asta nu-i virgulă intelectuală
e tot cea fizică de atunci
însă mult mai rece
mult mai îndepărtată
un simplu semn al singurătății
din frazele noastre

by silence
and physical immobility

old commas, older than me,
pour on to my page
here they come, out of the blue

don't overdo it don't abuse it don't celebrate
this is no intellectual comma
this is just the old physical comma from the past
yet much colder
much more distant
a simple sign of separation
between our words

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Francesca Ricinski

(b. 18 November 1943)

La capătul aleii,

Două rațe se grăbesc spre apă, cineva face din mână și se urcă pe bac, curând vine noaptea și va pleca iarăși, din nou va fi zarvă și umezeală, ca în toate zilele aici, lângă râu, unde și eu am fost una dintre cei care făceau din mână, ca la o repetiție generală a unei despărțiri.

Boschetarul face din mână la uliu și ciori și se-așează în genunchi ca să culeagă merele ude din iarbă. Cineva ca tine ar fi strigat : „Și peste tot - amărăciunea - în fiecare sâmbure!”. Dar el tace și numără.

Și la capătul cel mai de nord, unde se topesc aisbergurile, încearcă cineva să mai facă un semn, poate numai un pește, vreunui pui de focă părăsit.

Apoi semnul tău, Else : Nopti înstelate care, așa cum

At the End of the Alley,

Two ducks are in a hurry to get into the water, someone waves his hand and gets on the ferry, soon night comes then fades away again, there will be some fuss and moisture here again, just as it is every day, near the river, where I used to be one of those who was waving their hand, as if attending a final rehearsal for a parting.

The vagrant waves at the sparrow hawk and the rook then kneels down to pick up the wet apples scattered on the grass. Someone like you would have cried out: "Everywhere there is bitterness, even in every pip!" But he is quiet and counts them. And at the farthest point in the north, where icebergs melt, someone tries to tip the wink , - it may be only a fish-, to some deserted baby seal.

spuneai, din capul tău cresc. Par încă să lumineze lumea de sub ele.

Ori le văd numai eu, un joc de scânteii pe retină.

Then, there is your sign, Else: Nights full of stars which, as you said, grow out of your head. They still seem to light the world beneath.

Perhaps it is only me that sees them; sparkles that play and shine on your retina.

Castane la picioare

Ieri au căzut primele castane din această toamnă la picioarele mele, erau unsprezece, unsprezece săptămâni și până în noiembrie, negurile ar fi oaspeți bineveniți la aniversarea mea. N-ar trebui să le explic drumul, nici să le ajut să-și scoată paltoanele și să le zâmbesc încontinuu, ar ajunge dacă m-aș legăna încoace și încolo cu scrânciobul și aș aștepta. Înconjurată de ele aș putea și eu să devin în sfârșit invizibilă, să mă sărbătoresc pe mine, copil bătrân, ca și când negurile mi-ar fi trădat secretul și nu m-ar mai durea nimic.

Astă noaptea au căzut din nou castane la picioarele

Chestnuts Lying at My Feet

Yesterday this autumn's first chestnuts fell down at my feet, there were eleven, it is also eleven weeks until November, when fog will be a welcome guest at my birthday. I will not explain how they got there, or help them take off their overcoat, and smile all the time. I would simply be swaying in my swing to and fro and wait. Surrounded by these chestnuts, I could at last become invisible in order to celebrate myself, me, an old child, as if fog had betrayed my secret and no part of me ached any more.

Last night chestnuts fell down at my feet again , but I

mele, dar de data asta nu le-am mai numărat. Una de ieri fusese strivită, celelalte s-au strâns una lângă alta și s-au rostogolit pe lângă scrânciob, spre gardul de sârmă cel mai îndepărtat. Mai departe nu mai vreau să gândesc, nu mai las să ajungă alte imagini la mine și nici nu întreb cine-o să spună această poveste până la capăt.

Neștiutoare vor rămâne cele unsprezece săptămâni, și negurile, da, văluri de negură între acolo și aici.

did not count them. Yesterday, one was crushed and the others gathered together and rolled down, swinging past me towards the farthest wire fence. I do not want to think any further, I will not let other images reach me, and I will not ask who will tell this story to the end, either.

These eleven weeks will remain innocent, and the fog, like thick veils, will stretch between here and there.

Într-un tren de noapte pustiu

Șezi într-un tren gol de noapte și te bucuri să mergi în țara care nu a existat și nu există niciunde. Să joci acolo pe scenă într-o piesă pe care încă nimeni n-a scris-o, și în spatele scenei să te culci cu un bărbat pe care încă nici o mamă nu l-a născut. Și noaptea, dacă se face noapte acolo, să înoți în marea fără maluri. Trenul e cu locomotivă și cu vagoane, dar nu are roți.

In an Empty Night Train

You travel in an empty night train and rejoice at travelling in a country that has never existed anywhere. You act there on the stage in a play that no one has written yet, and behind the stage you sleep with a man that no mother has given birth to. And during the night, if night ever comes there, you swim in a sea that has no borders. The train has an engine and carriages, but no wheels.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Cassian Maria Spiridon

(b. 9 April 1950)

părul acesta e cald
prin firele lui m-am alungat
din uitare
sunt săracit în duhul meu
doar părul cald mă mai susține
din marginea prăpăstiei gata să mă-nghită

se duc clipele de contemplare
a vechii nașteri și începeri
ce greu m-am despărțit de mine
însinguratul susținut de păr
acum a înghețat
în părul meu e iarnă

this hair is warm
I bury myself among its strands
weak-minded
as I am
only this hair comforts me
on the edge of the abyss that's about to swallow me

the days when I contemplated
the dawn of time are over
it was so hard to separate myself from me
alone and comforted by the hair
which has frozen now
in my hair winter has set in

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Țintă luminoasă

am trăit într-un loc deluros
unde apa nu-și avea loc
am avut nostalgia unui râu
pe care să-mi las privirea
toate căile/toate drumurile erau
cunoscute
/nici o potecă nestrăbătută
alături/ de-ale cerului înfricoșate
semne

Bright Target

I lived in a hilly place
devoid of water
I longed for a river
to look at
all the paths/all the trails
were already known to me/
no unexplored track
met/ the sky's fearful
signs

Minunat era

Minunat era când sora mea ștergea lampa
de opt-nouă focuri la vremea-nserării
copil ascultam cum grădina ograda
se umpleau de fantome

lampa / așezată în cui cât s-o pot și eu ridica

How Wonderful It Was

How wonderful it was when my sister was cleaning
the gas lamp as darkness set in
as a child I would listen as the garden and the courtyard
filled up with ghosts

the lamp/ hung from a nail so I could reach it too

lumina curată odaia
era noapte / cum mă jucam
sticla de opt-nouă focuri mi-a căzut peste braț
astăzi mai am încă semnul

the light brightened the room
it was dark/ as I was playing
the lamp fell on my arm
I still bear the mark

“din cei pe care soarta-i desfătează
nu socotiți pe nimeni fericit mai înainte de a ști cum moare.”

Euripide – *Troienele*

“Of all the prosperous crowd,
count none a happy man before he die.”

Euripides – *The Trojan Women*

să fi văzut cum sta în cuie atârnat
și dinții slobozi cum cântau în ora de algebră
era sărutul tablei neînțeleș/pe cifra oblic adormită
te-am așteptat
și s-a topit tot zahărul clepsidrei
cuvântul tău era din clopote de ceață
în șaizeci de minute de trei ani am uitat
povestea cifrei în cretă-mbălsămată

you should have seen it hanging on the nail
and how our teeth rattled during algebra class
the board's dark kiss/I waited for you
on the sleeping number
the sugar in the hourglass melted
your words were shaped from bells of fog
in sixty minutes it will be three years since I forgot
the story of the number embalmed in chalk

clepsidrele sunt moarte
pe tablă/dormeau atâtea cifre

the hourglasses are dead
on the board/ there were as many numbers sleeping

câți regi în sarcofage
cuprinsă în virgule de aramă
ai alergat prin praful alb
și m-ai lăsat s-aud pe mai departe
cuvântul tău în ceață

as kings in coffins
framed by copper commas
you ran through the white dust
and left me behind to hear
your distant words in the fog

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Petre Stoica

(15 February 1931-21 March 2009)

Obiectul din vitrină

Obiectul acela din vitrină te privește
te privește dimineața și seara și noaptea
te vede scâlbâindu-te-n oglindă
te vede dansând de unul singur
te vede cum înfuleci pâine fructe raci țigări vitamine
te vede ieșind din somn cu părul plin de pene
te vede strănutând cu patos
te vede cum te scarpini în nas
te vede căscând melancolic
te vede murind
obiectul acela din vitrină
ființa aceea din ceramică ieftină
scârba aceea

The Object in the Window

That object in the window is watching you
it watches you morning, noon and night
it sees you make faces in the mirror
it sees you dance by yourself
it sees you wolf down bread fruit crayfish cigarettes
vitamins
it sees you wake with your hair full of feathers
it sees you sneeze dramatically
it sees you pick your nose
it sees you yawn wearily
it sees you die
that object in the window
that cheap piece of pottery

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

te vede

that git
is watching you

Insomnie

S-a terminat și ultima țigară
ce vei face acum
lângă singurătatea lalelei
și în negura coborând
din tabloul atârnat pe perete?

Insomnia

You've had your last smoke
what will you do now
as lonely as the tulip
surrounded by the mist descending
from the painting on the wall?

Jurnal (I)

Această primăvară mă găsește
împovărat de glorie și preocupat de gândul
că trebuie să-mi schimb roata de la bicicletă

Journal (I)

This spring finds me
weighed down with glory and engrossed in the thought
that I have to replace my bicycle wheel

mă simt atât de bine aici sunt înconjurat
de stima factorului poștal și de dragostea unei cititoare
pe care am întâlnit-o la magazinul sătesc

insectele au ieșit din bezna lor milenară
prunii sunt gata să înflorească
în septembrie distilez rachiuri subtile o băutură
pentru zile falnice pentru clipa
când voi primi titlul de doctor honoris causa

diseară privesc un film despre leoparzi
apoi exersezi la xilofon

I feel so good here enjoying
the respect of the postman and the love of a reader
I met at the village store

the insects have emerged from obscurity
the plum trees are about to blossom
in September I will distil brandy
for the stupendous moment
when I receive my doctorate

tonight I'll watch a documentary about leopards
then I'll practise the xylophone

Poem grav

Bunicul meu a avut
cele mai frumoase mustăți din lume
și totuși vasul Titanic s-a scufundat

Solemn Poem

My grandfather had
the finest moustache the world had ever seen
and yet the Titanic sank all the same

Doar atât

Am un dulăpior cu cărți
mai am
trei portrete cu priviri criminale
o sobă țărănească umilă ca un psalm
câteva nuci cu miezuri amare
un calendar fără ani fără zile
somații de plată
și multă multă zăpadă în curte

după plecarea ta calmă
doar atât mi-a rămas

cer iertare mâinilor care vor veni să mă ducă

This Is All

I have a small cabinet of books
and
three fiendish-looking portraits
a rustic stove humble as a psalm
a few nuts with bitter kernels
a calendar stripped of years and days
demands for money
and lots and lots of snow in my backyard

after you left so quietly
this is all I have

I beg forgiveness of the hands that carry me away

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Grete Tartler

(b. 23 November 1948)

Cariera de var

La cariera de var e un cuptor părăsit.
Un tunel vertical, cu două ieşiri. Pe-acolo trecând,
am găsit trei oi prăbuşite. Se auzea
un zgomot ciudat: la intrarea de sus
un băiat plângea-n hohote. Stropii cădeau
sfârâind în varul nestins.

Dacă nu mă întorc pe aici, du-te tu,
arată-i copilului nostru drumul cel vechi,
apa care va umple gropile.

The Lime Quarry

At the lime quarry there's a deserted furnace.
A vertical tunnel, with two vents. Passing that way
I found three fallen sheep. A strange noise
could be heard: by the upper entrance
a boy was crying his eyes out. The splashes fell
sizzling into the quick lime.

If I don't return this way, you go,
go and show our child the old track,
the water that shall fill the holes.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

Bucureşti 2013

Fluture și lumânare

Ora închiderii, când frizerii se tund între ei
și în hale măturătorii adună verdețuri
în morminte îngălbenite —
trecătorule, plânge moartea zeiței!

Doar mierea-n borcane mai luminează, stins.

Iar obrazul meu se vede în tine
cum se vede un sâmbure în cireasă.
Cum se vede cenușa în vârful flăcării.
A aflat ea ceva, își spun trecătorii,
dar ce-ar putea fi?
În flacăra — ea singură știe.

Din cartea astronomului

Ne-am întâlnit pe când Pluton
trecea în Balanță:

Butterfly and Candle

Closing time, when the barbers cut each others' hair
and in the markets the sweepers are gathering greens
in yellowed tombs —
walker, mourn the goddess's death!

Only the honey in jars still spreads a dim light.

And my cheek is seen in you
as a pit is seen in the cherry.
As the ash is seen atop the flame.
She must have found out something, passers-by say to
themselves,
but what could it be?
In the flame — she alone knows.

From the Astronomer's Book

We met around the time Pluto
was entering Libra:

păstrăm justiția, echilibrul.
Credința e o floare de seră, ai grijă de ea!

De pe balcon a căzut un ghiveci:
e de lut
te ajută să te rotești
în mâinile olarului —
înlocuiește-ți capul cu el:
prin frunze vei vedea dintr-odată
bătrânul care se visează aviator
dar n-a zburat nicicând, filosoful
pentru care materia e mizerie,
spălătoresele care-și lasă fire din aură
în cămășile de la "Nufărul",
bătrânele dansând între ele
la azil, zidarii încercuindu-se...

Cu multe frunze în loc de ochi
vezi totul deodată.

Pentru copilul care se naște acum:
o ciudată poveste.

we keep the justice, the equilibrium.
Faith is a glasshouse flower, take good care of it!

A flower pot fell from the balcony:
it is made of clay
it helps you spin
in the potter's hands —
replace your head with it:
through the leaves you will see, all of a sudden
the old man who dreams of being an airman
but who never flew, the philosopher
for whom all matter is dirt,
the laundresses who leave strands of their aura
entwined in the launderette shirts,
old women dancing with each other
in the nursing home, builders surrounding themselves...

With many leaves for eyes
you can see everything all of a sudden.

For the child who is being born now:
a strange tale.

Solstițiu

Într-o noapte
marinarii și pasagerii s-au îngrozit
auzind strigăte din adâncuri:
era un transport de păpuși
vorbind în fiecă legănare.

Așa țipi și tu din adâncul de mare.

Și între timp jocul istoriei e jucat
peste capul majorității,
transporturi de ceară descărcate-s în magazine.
Furtuna a trecut, apele se împart —
dar nici strigătul tău
nu schimbă nimic,
știi prea bine.

Solstice

One night
the sailors and passengers were horrified
to hear screams from the deep:
it was a shipment of dolls
talking with each swing.

This is how you scream from the depths of the sea.

And in the meantime, the history game is played
above the head of the majority,
shipments of wax in the shops are unloaded.
The storm has passed, the waters are parting —
but not even your scream
will change a thing,
you know it well.

Doina Uricariu

(b. 5 October 1950)

Ar trebui

Peste dealuri iei apa în pumni,
o duci la gură și râzi,
genunchii sunt albi,
caii sunt uzi.

Ar trebui să plecăm,
case albastre ne îmbie
între dealuri apa e pragul acum,
trec două obraze de copii ca o făclie,

Simt apa cum curge pe degete și pe unghii
țin mâinile depărtate și nu mă ud,
în aer ating golul lăsat de trupul tău

We Should

Over the hills you fill your hands with water,
take it to your mouth and laugh,
the knees are white,
the horses are wet.

We should leave,
blue houses lure us
between hills the water is the barrier now,
two children's cheeks pass by like a torch.

I feel the water flowing on my fingers and nails
I keep my arms spread out without getting wet,
I touch the void your body left in the air

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

ca bobul de lapte al porumbului crud,

Ar trebui să plecăm
tu pe un deal, eu pe un deal
și la mijloc o apă,
cu spatele unul la altul
părul în aer o albie sapă.

Chipul, mătasea de porumb

Mă rog să foșnească chipul tău,
o mătase de porumb pe grăunți de tăcere
stau ascultând și nu pot să mă scol
cu oasele lipite de adiere.

În aer aud cum se stinge
Mătasea de porumb
adulmecând
mă rog să mai foșnească chipul
pe rugul cerului flămând.

like a green maize grain.

We should leave
you on a hill, me on another
and in the middle the water,
back to back
in the air, the hair cuts a river bed.

The Countenance, the Silk

I pray that your countenance rustle,
like silk on grains of silence
I sit here listening and I can not get up
with my bones stuck by the gale.

In the air I hear
The Silk fade
sniffing
I pray that your countenance rustle again
against the hungry sky stake.

Când scoți rădăcini la lumină

Scormoneam rădăcini,
le aduceam la lumină neștiutoare
și se usca obrazul lor
căruia i-e dat să fie ascuns.

Mă rog încă de ele,
le umezesc cu gura, apă în pumni le aduc,
dar numai o clipă sunt ude
se zvântă apoi, sub unghie nu sângerează,
pielița verde iat-o chircindu-se, muguri în așchii,
furnicile însetate așteaptă
o lacomă floare de apă să mai picure încă.

Copacul se vestejește încet,
mai poartă cuiburi și rod,
ca un trup slab
cu coastele mângâie aerul îndurerându-l.

When You Dig Out Roots

I was digging out roots,
I was harmlessly bringing them to light
and their countenance dried away
as it was meant to be hidden.

I still beg them,
I moisten them with my mouth, I bring them handfuls of water,
but they stay wet for just a second
then they dry, and do not bleed under my nail,
here is the green peel curling up, buds in splinters,
the thirsty ants are waiting
for a greedy water flower to drip some more.

The tree withers slowly,
it still has nests and bears fruit
like a thin body
it caresses the air with its ribs, grieving it.

Muşuroiul de furnici

Singurătate,
meserie fără sfârşit,
calfe şi zidari
care nu pregetă să crească zidul,
muşuroiul tău de furnici
îmi oboseşte ochii,
împrăştiat în alergare,
adunat în istovire.

The Anthill

Loneliness,
endless job,
apprentices and masons
who do not hesitate to build the wall,
your anthill
tires my eyes,
dissipated when running away,
gathered when exhausted.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

Bucureşti 2013

Ion Vădan

(b. 1 October 1949)

morții
sunt radioactivi
osemintele lor transmit mesaje magice
există o mare concentrație de uraniu în cimitire
energie concentrată în pământul fățarnic
(tristețe fluorescentă)
pe care eu o captez
o pun în evidență
ca pe un fel de aură alunecând pe morminte
pe țipătul noilor născuți...

the dead
are radioactive
their bones send out magical messages
there's a high concentration of uranium in the graveyards
energy concentrated in the deceitful land
(fluorescent sadness)
which I collect
I carry it forth
as a kind of aura sliding over the graves
over the cry of the newborn...

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

paznic în cariera de marmură
în ghereta din scânduri de brad
dialoghezi cu zeii cu stelele
cu forma viitoare a statuiilor

viața ta lipsită de evenimente semnificative
împrumută muțenia pietrelor idolatre
rezumi totul la privire la gest
pe mișcarea mâinilor tale se depun reziduurile serii
prin crengi de alun împletești un șezlong
în care vei lenevi pe terasă
norii curg măruntaie sacrificate
pe rugul simplu al jertfei zadarnice

proiectezi grădini edenice pline de moliciune
alee cu arcade albe de var
vița de vie învăluind coloanele hrăpărețe
turnuri de apă la marginea roșie a pustiului

guard in the marble quarry,
in the wooden lodge
you talk to the gods, the stars
to the future shape of the statues

your life lacking significant events
borrows the speechlessness of the pagan stones
you reduce everything to a look, a gesture
the evening's residue sets on the movement of your hands
among hazel branches you weave a deck chair
in which you will laze away on the terrace
the clouds flow like entrails sacrificed
on the simple pyre of a useless offering

you envisage heavenly gardens full of softness
alleys with lime, white archways
grape vines enveloping the greedy columns
water towers on the red border of the barren land

ploaia ca un horoscop verde
prin dimineața mea derizorie
aceasta mi-e viața
neluată în seamă de nimeni
toamnele mele curg în preajma trestiei
destin fragil
în dialog întrerupt cu stelele penibile
din câte gesturi se adună pulberea serii
din câte resturi de aripi
de fuselaje albastre
cinez pe terasa de cânepă a provinciei
singur în fața viitorului
departe de familie
de cana de zmeură
despărțindu-mă de trecut
de etapele trupului meu
cu detașare
așa cum trebuie să-ți îngropi remușcările
într-un surâs care te trădează
nimic nu poate fi ascuns
mai devreme sau mai târziu

rain like a green horoscope
through my ridiculous morning
this is my life
unnoticed by anyone
my autumns pass near the reed
frail destiny
a continuous conversation with the awkward stars
how many gestures make up the evening dust
how many remains of wings
of blue fuselage
I dine alone on the hempen terrace of the country
facing the future
far from my family
from the raspberry mug
separating myself from the past
from the stages of my body
with detachment
as you should bury all your remorse
in a betraying smile
nothing can be hidden
sooner or later

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

morții ies din pământ
și te sărută rece pe frunte...

the dead come out of the ground
and give you a cold kiss on the forehead...

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Lidia Vianu

(b. 7 July 1947)

in my old thought a youthful you playing with me hide and who	stop and wait till i catch up the end will taste sweet from your cup	the light between us died tonight and left us groping side by side	you always slip ahead of me and let me fumble for the key	a missed yes a lost mayhavebeen so long ago to -ty from -teen	i wish i had said yes i wish you had i wish we still and i will always wish until	a lifetime of misreading you a day when we said yes and then i saw and then you knew it would be less and less
---	---	--	--	--	--	---

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

inside a soul there is a body glowing unseen inside the body there is the thought of what has been	walking towards you in my soul i reached the pole	it snows with thoughts that find no words and fall in us like wingless birds	a word you say makes me give in and yet it feels as if i win	lose your way in me and stay	i teach a class as you taught me and suddenly the past is we	always is the hope we use for each minute which we lose
--	--	---	--	--	--	--

Ioan Vieru

(b. 6 May 1962)

Măștile anului

e un timp când micile încăperi
sunt luminate continuu

marile construcții adună valurile
aproape întâmplător

mătasea foșnește de parcă mai marii zilei
ne-ar fi citit cărțile de debut
dintr-o panică oricum descrisă până la ultimul amănunt

câmpurile uscate s-au refugiat
de-a lungul unor căi de întoarcere

The Masks of the Year

there is a time when the small rooms
are constantly lit

the great constructions gather the waves
almost by accident

Silk rustles as if today's leaders
had read our first books
out of a panic described in detail anyway

the dry fields have taken refuge
along returning paths

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

măștile anului au trecut în patrimoniul artistic

the masks of the year have become part of the artistic heritage

jucăriile pot fi încercate
numai în locul unde te afli prima oară

toys can be tried
only in the place where you are at first

cineva te caută
când privești peste umăr
noul decor

someone's looking for you
when you're glancing across your shoulder
at the new scenery

Convalescență

Convalescence

acum când fraze celebre
năpădesc mâinile
unii au încercat totul
și au totul

now when famous phrases
invade the hands
some have tried everything
and own everything

poate întunericul acestei nopți relaxează
enormul curaj

maybe the darkness of the night relaxes
the enormous courage

un fel de convalescență a locului

a sort of convalescence of the place

de unde nu ți se zărește casa

where your house can't be seen from

cei care suportă
ar trebui întrebați
despre legalitatea frunzișului

the ones who bear it
should be asked
about the legality of the foliage.

Construcție pentru camarazi

Construction for Comrades

Până când trece coșmarul primului
dintre noi
ca un prizonier
prin fața monumentului
ei înalță noaptea
ceea ce dispare a doua zi

Until the nightmare of the first one
of us passes
like a prisoner
in front of the monument
they build during the night
that which crumbles the second day

o construcție pentru camarazi

a construction for comrades

o sală de cinema unde suntem numărați în lipsă

a movie theatre where they count us in our absence

a început iarna înaltă până într-un punct

the winter as tall as a given point has started

soarele fratelui abandonat.

the sun of the forsaken brother.

Claudia Voiculescu

(b. 30 January 1950)

Un frig esențial

Ce mai facem cu noi, oameni buni,
Acum, când se licitează chiar existența noastră?
Când totu-i marketing clădit pe minciuni,
Avizi să privim televizorul uităm de fereastră...

Fragmentat ne e traiul, fragmentată gândirea
Deteriorat sufletul, stâlcit în cămașă de forță
Rătăciți, o, Doamne, unde ni-i răsfângerea?

Rachete mine kamikadze bombe
Lângă nepăsarea noastră cad în trombe
Nici măcar copiii nu mai privesc mirați
Lipsiți ei înșiși de mame, de tați...

Essential Cold

What will become of us people,
Now, when our very existence is publicly sold?
When all is but marketing founded on lies,
And avid for television we ignore the window...

Our living is fragmented, and so is our thinking
Deteriorated our soul, riven in a straight jacket,
Lost, oh Lord, where is our reflection?

Missiles, mines, kamikazes, bombs
By our indifference swiftly fall
Not even children are touched any more
Motherless, fatherless as they are...

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

Ce violență, ce fractură în toate!

How violent and broken our world has become!

Ici, colo, garanți de mucava vând locuri pe lună

Here and there, cardboard bondsmen sell lots on the moon

Ei, da, acolo vom avea identitate!

Now that's where we shall have identity!

Aici lumea va continua să se descompună

Here, the world will go on decomposing

Într-un frig esențial, agresiv și lepros

Under an essential, aggressive and leprous cold

De care n-o să scape nici Domnul Christos

That not even God the Almighty will escape from!

Mai cade...

Keep Falling...

Mai cade uneori zăpadă

Sometimes snow keeps falling

Ca dintr-un cer al nimănui,

As though from no man's sky

Și bucuria cui s-o spui

With no one there to see it

Dacă nu-i nimenea s-o vadă?

The joy, who shall I tell?

Și stai pe după ferestru

You sit behind the tiny windows

Și gândurile vin cascadă;

Your thoughts cascading;

Mai cade uneori zăpadă

Sometimes snow keeps falling

Ca dintr-un cer al nimănui...

As though from no man's sky.

Vremea rămâne tot nomadă
Și nu mai știi să recompui
Mărinimia retrogradă
Uitată parcă în statui.

Când cade uneori zăpadă...

Times are ever changing
And you can't restore
The kindness long forsaken
In the statues any more.

When snow keeps falling sometimes...

Oraș modern

Visez într-un oraș modern
Cu cimitire-n verticală
Ce mă apasă greu pe stern,
Abia respir, cum într-o cală.

Aici trăiești umil și tern
Ca într-o bortă abisală;
Respir într-un oraș modern
Cu cimitire-n verticală...

Modern City

I dream in a modern city
With vertical cemeteries
That press so heavily against my chest
That I can hardly breathe, as in a clamp.

Here is where humbly and dull you live
As in an abysmal hole;
I breathe in a modern city
With vertical cemeteries.

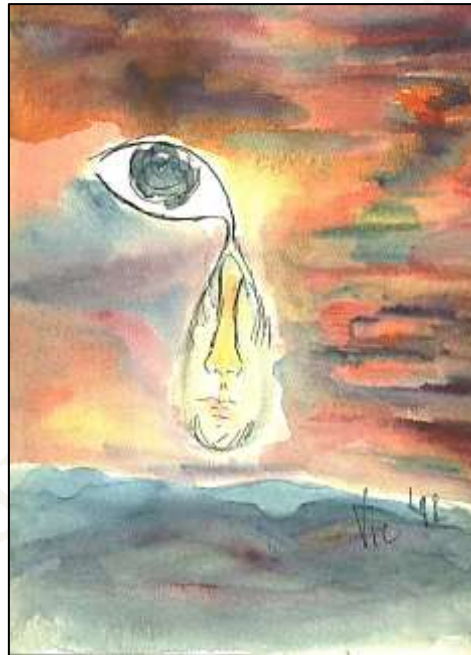

Aici nici zidul nu-i etern
Orice-ntâmplare e banală...
Numai în sat copacii-și cern
Coroana lor atemporală.

Mă sting într-un oraș modern.

Even the wall is eternal
Events are all banal...
In the village only
The trees sift their timeless canopies.

I die out in a modern city.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Horia Zilieru

(b. 21 May 1933)

Icoană

Înmiresmat e gerul. Aud zborul
de îngeri în lumina lăcrimată.
Sub desfrunzirea smirnei ochiul cată
o roză ieslea și Îmblânzitorul.

Se-apeacă magii. Fețele deodată
versetele asudă și izvorul
mirării se mărește numai norul
o cruce fixă duce-nsângerată.

Născutu-S-a cu ea? Alt chin veghează
din piscul singuratic? Cât va pierde
în așteptarea golgothei? O rază

Icon

The frost is scented. I can hear the flight
of angels in the tearful light.
Underneath the leafless myrrh, the eye is looking for
a pink manger and the Tamer.

The magi bow. Their faces together soak up
the verses and the spring
of wonderment amplifies. Only the cloud
is carrying a fixed, bleeding cross.

Was He born with it? Is another torment watching
From the desolate peak? How much will He lose
While waiting for Golgotha? A ray

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

își alăptează sânii și suspină.
Dar râde Pruncul. Lumile inerte
în respirarea sfântă iau lumină.

nurses its breasts and sighs.
But the Holy Infant laughs. The lifeless worlds
receive light from the holy breath.

Colind

Ziurel de zi
ziurel de rouă
raza mă trezi
e-o lumină nouă

raza erai tu
bucurându-mi fața
să nu poată nu
mă cuprindă ceața

fața mi-o clăti
lăcrimând icoana
fluturi argintii

Carol

The day's dawn
the dew of the dawn
I was woken by the ray
with a new light upon

you were the ray
brightening my face
making it impossible for me
to be by the fog embraced

the icon's tears
washed my face
the silver butterflies

răcorindu-mi rana

cooled my wound

rana înflorea
semnele de cuie
și privirea grea
scări la ceruri suie

the wound was blooming
the nail holes
and the heavy look,
climb up to the heavens

preajma fără foc
aura aprinde
plâns și nenoroc
cântă-n prag colinde

the hopeless world
lights the aura
weeping and misfortune
sing carols at the doors

tată, vezi acum
teama de murire
mai trimite fum
trupul să-l respire

father, now you can see
the fear of mortality
please send more spirit
for the body to inhale

și coboară-l lin
Maichii preacurate
între sâni vergini
gura mea să cate

and lower it slowly
to the Holy Mother
between virgin breasts
my mouth to wonder

stea ce-nzăpezi
viețile-amândouă

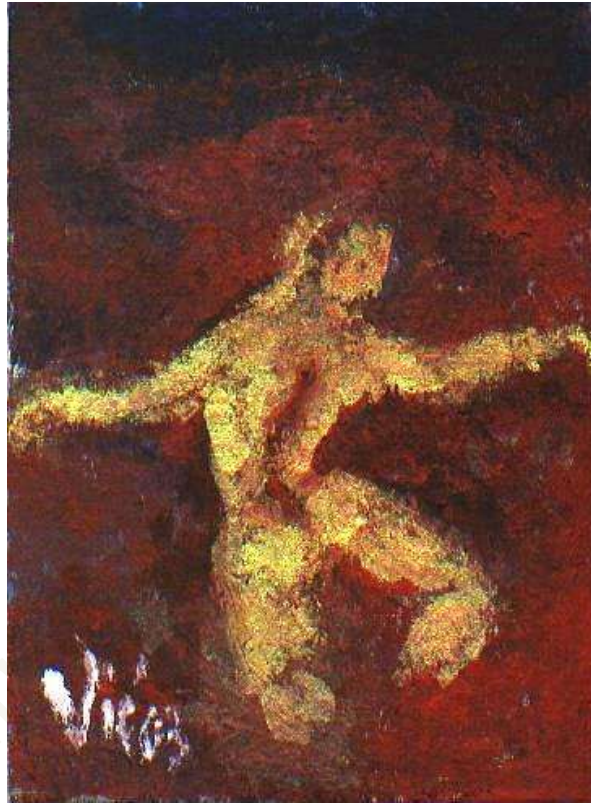
the star covering
both lives in snow

ziurel de rouă
ziurel de zi

the dew of the dawn
the day's dawn.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013

INDEX OF AUTHORS

Adrian ALUI GHEORGHE	b. 1958
Lucian ALEXIU	b. 1960
Constantin ABĂLUȚĂ	b. 1938
Vasile BAGHIU	b. 1965
Magda CÂRNECI	b. 1955
Gabriel CHIFU	b. 1954
Aura CHRISTI	b. 1967
Dumitru CHIOARU	b. 1957
Denisa COMĂNESCU	b. 1954
Ilie CONSTANTIN	b. 1939
Ioana CRĂCIUNESCU	b. 1950
Vasile DAN	b. 1948

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttic.ro>

București 2013

Nichita DANILOV	b. 1952
Simona-Grazia DIMA	b. 1958
Mircea DINESCU	b. 1950
Gellu DORIAN	b. 1953
Mihail GĂLĂȚANU	b. 1963
Horia GÂRBEA	b. 1962
Bogdan GHIU	b. 1958
Adela GRECEANU	b. 1975
Ioana IERONIM	b. 1947
Vasile IGNA	b. 1944
Nora IUGA	b. 1931
Mircea IVĂNESCU	1931-2011
Irina MAVRODIN	1929-2012
Virgil MIHAIU	b. 1951
Ioan MOLDOVAN	b. 1952
Ion POP	b. 1941

Valeriu Mircea POPA	b. 1947
Adrian POPESCU	b. 1947
Nicolae PRELIPCEANU	b. 1942
Francesca RICINSKI	b. 1943
Cassian Maria SPIRIDON	b. 1950
Petre STOICA	1931-2009
Grete TARTLER	b. 1948
Doina URICARIU	b. 1950
Ion VĂDAN	b. 1949
Lidia VIANU	b. 1947
Ioan VIERU	b. 1962
Claudia VOICULESCU	b. 1950
Horia ZILIERU	b. 1933

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2013